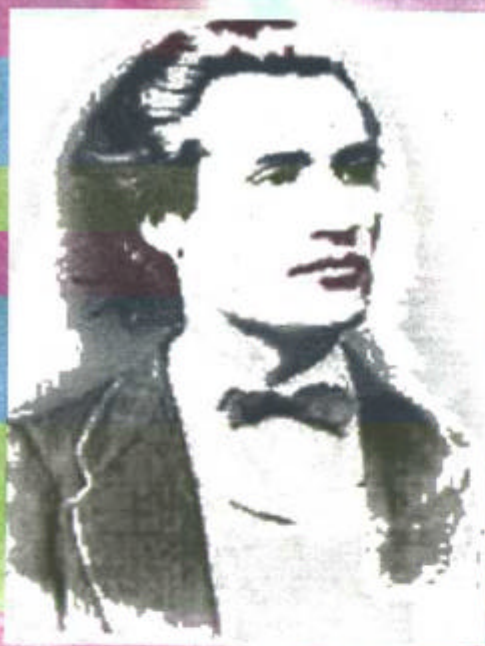

COLEGIUL DOBROGEAN "SPIRU HARET"
TULCEA

Nr. 1, ANUL 1
octombrie, 2005

ASPIRAȚII LITERARE

REVISTA CENACLULUI LITERAR "ASPIRAȚII"

numarul 1

ASPIRATII
LITERARE

• anul 1 •
2005

Editorial

Tanase Cristina

Scrisoare deschisa cenaclistilor haretisti

Augustin Ioan

Poezie

Beatrice Costache
Carmen Simionov
Lavinia Ivan Liliana
Hornea Sabina
Hondru Andra
Gâlca

Proza

Oana Stroe Liana
Teodoru Mihai
Goicea Julia
Costescu

Teatru

Laura Avramoiu
Mariana Burlacu
Ioana Vâlcu

Critica-eseu

Limba si comunicare

Ioana Lungu Violeta
Gherasim

Restituiri

Augustin Ioan Irina
Tulea

Parteneriat

Florian Dumitru
Florin Gogianu

Tabere de creatie Arbanasi si Bisoca

Cronica umoristica

Oana Moisei

DIRECTOR ONORIFIC
prof.drd. Petre GUTESCU

Profesor coordonator:
Gheorghe BUCUR

Redactor-sef:

Cristina Tanase, ci. a
XII-a F

Redactor-sef adjunct:

Sabina Hondru, ci. a
XI-a C (*secretara
cenaclului*)

Secretar de redactie:

Rodica Stamate, ci. a XI-a

G Redactori:

Alexandra
Leonte, XII F; Violeta
Gherasim, X A; Raluca
Anastasiu, X A, Oana
Stroe, IX, C; Camen
Simionov, IX C; Ioana
Lungu, XI C; Lavinia Ivan,
XI G, Liana Teodorii, XI G,
Liliana Hornea, IX E; Alina
Radu, XII C; Minai Goicea,
X D; Andra Gâlca, XI G,
Anca Catana, XI G; Irina
Tulea, XI G; Ioana Vâlcu, IX
F; Oana Moisei, XI G; Laura
Avramoiu, XI G; Mihaela
Herghelegiu, XI C.

Grafica:

Laura Avramoiu, XI G
Radu Coriu, IX C
Claudiu Diaconu, IX C

Fotoreporter:

Tudor Avram, XI G

Coperta:

Simina Filat, XI C

Tiparit la S.C. HARVIA SRL,
str. Trandafirilor, nr. 10
tel. 512651

Tehnoredactor:

Violeta Siminivschi

Un nume nou. ne acorduri vechi...

Asezat în genunchi, în fata pomului ce-i oferise fructul cunoasterii, întâiul Om plângea, scrijelindu-i scoarta, pâna ce trunchiul a devenit subtire și straveziu, asemenea unei pagini. Și-a urgisit atunci pacatul și suferinta în colbul primei file scrise vreodata, cu ochi avizi și mâini vibrânde. Cu slova chinuită, smulsa din amarul Celui de Sus, și-a înfatisat o noua lume, care să-i zâmbească și să-i cânte. Și le-a adunat astfel, foaie după foaie pe o masă a tăcerii, cu roata timpului sub ea. Îndârjit a început să-nvârtă roata, pâna ce scrisul marunt, cu atâtea fete a devenit lutul moale al unei alte fapturi. I s-au umplut mâinile de pamântul literelor, și atunci le-a ridicat râzând sub soare și a început să rotească timpul din ce în ce mai repede, modelând frenetic cuvânt după cuvânt.. Au trecut veacuri la mijloc, iar lutul s-a copt sub scrâșnetul rotii învârtite de alți și alți oameni.

Nevazuta, dar atât de presimțită, a deschis ochii Literatura... amfara veche, în care omul să-și pastreze esențele. Cu privirea atintită numai pe chipul abia ivit, ce încusurase avid fiecă rănd scris, omul i-a vazut ochii tristi... uitase, în nebunia lui, să-i facă mâini... Cum avea să îl mai îmbratiseze, să i se lipească de întreaga fiinta?... și lut nu mai era deloc...atunci, Omul și-a desprins sufletul în bucatele, 1-a framântat râzând mereu și i-a daruit Literaturii, metafora, "cea mai mare putere a omului, ce se învecinează cu vrajitoria și e ca un instrument de creație pe care Dumnezeu 1-a uitat în creaturile sale", precum spunea Ortega y Gasset.

Din acea clipă, Literatura a devenit Metafora vie a sufletului omului... A nazuit, i s-a rasucit în fiecare fibră, culegându-i orice gând ivit bezmetic, scurgându-se astfel alte veacuri. Dar azi, metafora e privită dacă nu ironic, poate cel mult îngaduitor. Rândurile asternute pe foaie, spun multi, au nevoie de alta haină, mai clăra, nu atât de visătoare... Și atunci, ce se întâmplă cu Metafora din noi, cu literatura?... același

lucru istovitor... Omul pare să tot caute altceva, aproape uitând de cea careia în loc de mâini i-a încredințat propriul suflet. Mâini ce azi îi stău lipite de trup, fără vlagă...

Și totuși, sunt încă oameni ce-și rup din suflet: trăiri, gânduri, vorbe, "Aspirații literare", așezându-le iar pe masă tăcerii, cu timpul roata sub ea... "Aspirații literare"... un nume nou, cu acorduri vechi, ce se faurește fără scop anume, ci doar pentru bucuria de a adăuga "miscare la miscare". O revistă literară între ale carei pagini vibrează gânduri fragede, cu radacini în ecouri îndepărtate. Un colectiv unit în jurul aceluiași joc literar, atâtea voci și perechi de mâini ce nu vor decât să învârtă roata timpului într-un singur sens.

O revistă literară ce se naște între zidurile unui liceu în care literatura a cunoscut sedinte necuprinse de ceară, pagini întregi de poezie, proză, dramaturgie, ore de muncă și merite recunoscute la toate nivelurile. O revistă între ale carei coperte vor pendula scrierile elevilor noștri, alături de cele ale invitaților din afara colegiului, împresurate de gândurile și amintirile întoarse ale fostilor cearclști. Un neobosit itinerar al parteneriatelor literare, cu fruntea descrețită de cronica umoristică a elevului cărcotas... Recenzii, pagini dedicate unor scriitori consacrați, atât la nivel local, cât și național, tabere literare în cadrul cărora elevii liceului și-au susținut lucrările, iar temele ce se vor regăsi sub același nume, de "Aspirații literare", ar putea să-și tot urmeze firul.

O întreaga lume de idei ce freacă... un necuprins univers literar ce-și da mână cu un altul... prinos de fantezie și sensibilitate... minunea de a vedea un nou chip rasucindu-se în palme de adolescent.... Anotimp pastelat, când sufletele clăde, ca și natura, se daruiesc în toată esența lor, picurându-și în taine tomnatece aspirațiile... "Aspirațiile literare"....

Reporter: Domnule director, sunteți amabil a ne acorda un interviu în legatură cu apariția revistei **"Aspiratii literare"**?

Dl. director: Desigur!

Reporter: Stim că ați aprobat, la propunerea domnului profesor Bucur Gheorghe, conducătorul cenaclului literar, editarea unei noi reviste, cu profil literar, alături de revista "mare" a liceului! De ce credeți că este nevoie de existența unei reviste literare în liceul nostru?

Dl. director: Având în vedere rezultatele de la concursurile de creație literară, de la olimpiadele școlare, concursurile interjudețene, o serie de articole aparute atât în revista școlii cât și în alte publicații, era necesară o astfel de revistă, cu profil specific.

Reporter: Si totuși... De ce "Aspiratii literare" și nu altfel?

Dl. director: Cei care vor publica în revista e clar că aspiră către o carieră umanistă. Pe de altă parte, gândim să fie o continuare și o completare la revista inițială a liceului. Reporter: Care e scopul apariției revistei?

Interviu cu domnul profesor Petre Gutescu, directorul colegiului

Dl. director: Revista apare ca o posibilitate pentru elevii talentați ai școlii, de a publica propriile creații literare.

Reporter: Ce periodicitate va avea această revistă?

Dl. director: Va apărea câte un număr pe semestru. Nu neapărat simultan cu revista inițială, pentru că una să nu se suprapună celeilalte. Primul număr va apărea în jurul datei de 23 octombrie. Reporter:

Este dedicată exclusiv elevilor sau prin lansarea revistei doriți să invitați chiar și profesorii la "activitate"?

Dl. director: În prima fază, consider că această trebură este dedicată exclusiv elevilor, deoarece profesorii au reviste de specialitate, cu un acces complex la informație.

Reporter: Cum ați caracteriza literatura scrisă de elevii Colegiului "Spiru Haret"?

Dl. director: La unii dintre ei am remarcat un adevărat talent. Am citit poezii ale elevilor liceului nostru, care nu sunt cu nimic mai prejos decât poezia contemporană. Și rezultatele obținute la concursurile literare ilustrează talentul lor. Ma refer și la Hondru Sabina, secretara cenaclului, care scrie o poezie extraordinară.

Reporter: Credeți că apariția unei reviste literare în liceul nostru va încuraja și pe alți elevi talentați să își publice creațiile?

Dl. director: Sunt ferm convins. Revista școlii este una mai "intimă", circumscrisă universului colegiului nostru. Elevul care vrea să-și prezinte creațiile va prinde curaj și apoi va încerca și în alte publicații. Sunt personalități mari ale literaturii române care și-au început cariera prin reviste ale școlii, publicații celebre sau care au rămas celebre datorită acestor personalități. Este normal că revista școlii să dea un impuls spre reviste județene și chiar naționale.

Reporter: Domnule director, vă mulțumim pentru timpul acordat!

Dl. director: Și eu vă mulțumesc, vă doresc mult succes și cât mai multe numere! Sunt convins că apariția revistei "Aspiratii literare" va încuraja ideea de a realiza reviste și în alte domenii!

Reporter: Mihaela Herghelegiu, clasa a XI-a C

Prisoare deschisă cenaclistilor haretisti

**Augustul Ioan,
arhitect, absolvent,
secretar al cenaclului 1981-1983**

Domnule profesor Bucur,

Va multumesc ca vati gândit la mine pentru acest numar din **Aspirații Literare**, revista la a carei "straveche" editie am contribuit si eu. Vremurile sau schimbat de atunci, deopotriva în bine si în rau: asa cum se schimba vremurile din totdeauna.

Daca îmi cereti sa încerc sa dau "sfaturi" elevilor de la Haret, nu ma voi preface ca sunt înțeleptul care a descoperit piatra filozofala. Literatura, viciul lecturii "direct la vena" a fost de la bun început o parte a formarii mele, deopotriva în arhitectura, ca si în filosofie. Ambele mele doctorate au beneficiat de pe urma anilor îndelungati de citit, de mediat în marginea textelor si, de ce nu, de pe urma scrierii altora noi. Cu alte cuvinte, nu le pot spune elevilor dumneavoastra acum ca trebuie sa citeasca, daca ei însisi nu sunt deja atinsi de flama lecturii, cu atât mai puțin le voi spune sa scrie, de vreme ce mai toata presa româneasca e plina de d-alde neica-nimeni, coate – goale, carora probabil cineva le-a spus nepotrivit vreodata ca se poate câștiga o pâine din mercenariatul textual. Nu. Daca nu esti ars de scriitura, de patima textului (consumat, fagocitat si re-produs) nu te învata nimeni gustul acela. Stiu ce spun doar ceea ce stiu deja, lucrul acesta, nu e câștigat prin experienta.

Practica vitala pentru cei care își închipuie ca vor ajunge autori de text literar celebrat, de felul acelei pe care si eu am deprins-o în cenaclu, alaturi de dumneavoastra, de domnul profesor Neda, este doar aceea a expunerii

publice a textului produs. Cea mai intima dintre preocupari, cea care îți "formateaza" fiinta prin simplul gest al transcrierii hipnotice, insomniace de sine, devine cea mai publica dintre ele: lectura dintre egali, sau în fata celor ce te judeca si își dau verdicte. Pentru ce se spun aceste torturi cenaclierii, poetii, si prozatorii si eseistii si toti cei care scriu?. Pentru ce pierdeti dumneavoastra dupa amiezi si seri acolo, cu copii transpirati de emotie la gândul lecturii?

Decenta -ar împinge catre jurnal si sertar - si multi esueaza acolo, aproape toti, câtiva devin cititori profesioniști, cu constiinta propriei mediocritati, sau veleitari de doi bani, de numarul carora uneori se împiedica si preabunii. Dar din acest gunoi de grajd, devenit cernoziom, creste, va mai amintiti? "tulpina vreunui alt crin", câta vreme maxima impudorie - dezvelirea nu a trupului, ci a fiintei celei mai fragile - va mai face vreun ban, nu pe piata unde totul e de vânzare si deci, de cumparat, ci pe aceea unde balantele de farmacie ramân si ele insensibile...

Eu nu sunt un scriitor profesionist, desi am scris aproape douazeci de carti pâna acum, nu sunt un arhitect profesionist, desi am ceva "case" la activ, ba chiar si concursuri grele câștigate, nu am, interior, nici o "specialitate", câta vreme ramân în chip deliberat "doar" un amator avizat, cum denumea Vianu pe cel aflat între neoprofit si expert. Captiv de buna voie în plasa inocentei pe care mi-o protejez citind, scriind, investigând lumea si, prin ea, scriindu-ma si dez-scriindu-ma pe mine însumi, pâna la capat, în acest proces nu caut admiratori, premii si glorii efemere (sa citeasca cei mai buni ucenici ai dumneavoastra Ecleziasul mai înainte de orice), cât tovarasi de drum, care au altfel/la fel, de-a face cu sinele lor individual si colectiv în feluri pe care nu le primesc de-a gata, ci le pun,, cu orice pret, la teasc si la test.

Altfel, ramân - ca întotdeauna -
al dumneavoastra fost elev
Augustin Ioan (promotia
centenarului liceului, 1983)

37 de ani de la înfiintarea Cenanclului literar "ASPIRATII"

Cenanclul "ASPIRATII" a fost înfiintat în martie 1968 de catre profesorul Bucur Gheorghe, absolvent al Facultatii de Filologie de la Universitatea "Al. I. Cuza" din Iasi.

Obiectivul fundamental îl constituia realizarea unui cadru adecvat stimulării, orientării și îndrumării capacităților de creație literară a elevilor. Se puneau bazele, fara sa se banuiasca atunci, unei activitati de lunga durata si de mare importanta în viața școlii. Cu doua întreruperi, determinate de detinerea unor funcții de conducere și absenta din școală, cenanclul a fost condus timp de 27 de ani (1968-1971; 1979-1985 ; 1987-2005) de catre întemeietorul lui, care îndruma și în prezent activitatea elevilor. În anumite perioade, acțiunile din cenanclu au fost coordonate de profesorii Stan Dumitru (1971-1979) și Calenic Cezar (1985-1986). Cenanclisti au urmat în viața drumuri dintre cele mai diferite, manifestându-se fie în sfera literaturii și artei, fie în aceea a științei, tehnicii, medicinei etc. Iată câteva nume : Ioan Marian-Augustin - arhitect, profesor universitar (i-au aparut plachete de poezii "Gestica" - 1987, "Partidul poetilor" - 1992, "Patria, Poporul și Io" - 1995, "Armata Poporului" - 1997), Virginia Mirea - actrita, Monica Cerchez - pictor, Stamate Teodor - medic de renume, Ivanov Corina - medic, Vlahos Panait - pictor, Fenoghen Ana - economist, Misurnov Andrei - avocat, actor amator, Iaru Anicuta - jurist, Matei Luminita - arhitect, Calciu Corneliu - inginer (orientat catre poezia satirica, scrie fabule, parodii, epigrame, maxime, numeroase creatii fiind publicate în ziarul judetean "Delta"), Bidoaie Liliana. - profesoara, Besleaga Catalin - inginer, Pruna Mihaela - inginer, Mihalcea Angelica - arhitect (a publicat placheta "Bumerang" - 1999 în "Testul umbrei"-2005), Zibileanu Ivana - profesoara, Filat Laura - profesoara, Olteanu Liviu-Dan, Retca Ionut, Milian Traian-Dorin, Mitrenca Mihai și alții.

Dupa 1990, li se adauga o noua gene-

ratie de elevi cenanclisti : Pugaci Aurelia, Luchian Maria, Rasadu Eliza, Caragea Gheorghe, Zaharia Caraman, Buzatu Eugen, Hondu Eliza. Formele diverse de activitate a cenanclului - sedinte pentru lectura și discutarea creațiilor elevilor, auditi, întâlniri cu scriitorii (Eugen Simion - presedintele Academiei Române, Mircea Dinescu, Emilia Caldararu, Ion Gheorghe, Gh.Tomozei, Radu Cârneci, Serban Codrin, Constantin Novac), întâlniri cu publicul în cadrul unor "serate literare", realizarea de momente poetice în cadrul unor emisiuni radio și TV pentru elevi, vizita de documentare la Casa Memoriala "Panait Cerna" din localitatea Cerna etc. - au facut posibila manifestarea complexa a talentului elevilor. O parte dintre cenan-

clisti au publicat creațiile lor în reviste literare de prestigiu ca "România Libera", "Luceafarul", "Tomis", "Metafora" sau în reviste și ziare județene și locale ("Delta", "Acum", "Iulia Hasdeu", "Steaua Dobrogei").

Este de mentionat apariția creațiilor de valoare ale unor membri ai cenanclului în reviste ca "*lasul literar*" (Gavrila Veronica) sau "*România literara*" (Bejenaru Catalin, Gavrila Veronica). Revista "*Metafora*", editata la Constanta, a dedicat o pagina în nr.4 din 1999, tinerelor condeie tulcene - toti membrii ai cenanclului nostru, în care au aparut creațiile a opt elevi : **Achimov Jan** (cls.a XII-a E), **Antonescu Madalina** (cls. a XI-a E), **Bejenaru Catalin** (cls. a XII-a F), **Constantinescu Alina** (cls, a XII-a H), **Ochesel Alina** (cls. a X-a C), **Plânge Valentina** (cls. a XII-a E), **Simitopol Anca** (cls. a XII-a H), **Tozaru Bogdan** (cls. a XII-a de la Seminarul Teologic Tulcea).

În culegerea de lirica feminina - "La tarm cu dragoste" - aparuta în 1999 la Constanta, prin stradanii d-lui Costache Tudor, au fost publicate, alaturi de creatii din zona Constantei, și poezii ale unor eleve din cenanclul "*ASPIRATIF* al Colegiului Dobrogean "Spiru

Haret" Tulcea (Aref Andreea, Veronica Gavrila, Melina Panaitache, Anca Simitopol). Mentionam, de asemenea , prezenta în timp a creatiilor membrilor cnaclului : **Iaru Anicuta, Ana Fenoghen, Ioan Marian-Augustin, Mihalcea Angelica, Dragan Delia-Monica, Gavrila Veronica, Ochesel Alina**, în revista pentru elevi "Limba si literatura româna", editata de Societatea de Stiinte Filologice din România, în cadrul concursurilor scolare si a taberelor de creatie, organizate de Ministerul Educatiei si învatamântului, o serie de elevi ca

Ana Fenoghen, Ioan Marian -Augustin, Mihalcea Angelica, Dragan Delia - Monica, Luchian Maria, Avramoiu Laura, Simionov Carmen s.a. au prezentat o serie de creatii originale, deosebite, apreciate si premiate de multe ori. **Elevii Veronica Gavrila** i-a aparut în 1998, placheta de versuri "*Aripa de gând*".

O realizare deosebita de-a lungul anilor o constituie participarea cu succes la concursul interjudetean de literatura "*Panait Cerna* ", organizat la Consiliul Judetean de Cultura. **Ioan Marian - Augustin** a câstigat, ca elev de doua ori premiul I la poezie, iar recent, **Bejenaru Catalin** - premiul al II-lea, precum si **Bucur Cristian** - premiul al II-lea la eseu (în absenta premiului I), iar un an mai târziu, **Iulia Vladimirov** - premiul I, de asemenea la eseu.

De evidentiat este si faptul ca în cadrul Olimpiadei Scolare la limba si literatura româna "Mihai Eminescu", elevii care au obtinut de-a lungul timpului distinctii la faza pe tara au fost aproape întotdeauna membri ai cnaclului, adica au fost creatori literari. Mentionam pe **Matei Luminita, Ioan Marian - Augustin, Iaru Anicuta, Ana Fenoghen, Monica Dragan, Maria Luchian, Constantinescu Alina , Veronica Gavrila, Alina Ochesel, Irina Popov** si altii, care au demonstrat nu numai capacitati de creatie literara , ci si o temeinica informatie

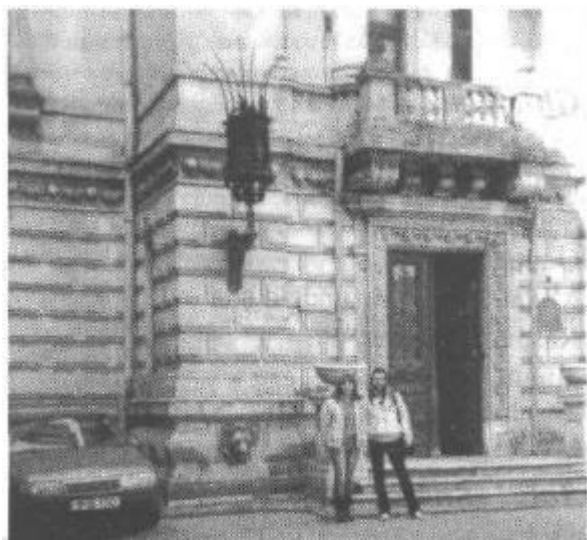
culturala si înclinatie în perceperea si analiza fenomenului literar.

Este tot mai evident ca , în ultimele decenii mai ales, creatia literara nu poate atinge cote înalte în afara culturii literare.

Dupa 2000, în **cadrul cnaclului** si la diverse concursuri literare s-a impus o noua generatie de tineri care bat la portile muzei literare: **Grigoras Adela - Cristina , Dobrea Camelia, Maruntoiu Denisa, Ochesel Alina, Rapcencu Anca Eleonora , Ioan Daniela, Saracin Corina-Mihaela, Manolache Marius, Buzila Corina, Gudu Tasia, Craciun Ana-Maria, Ioan Catalina -Madalina, Caramangiu Ana - Maria, Caulea - Popescu Nicoleta, Ciubotaru Nadia, Mocanu Adina, Popov Irina, Hristodulo Cristina, Hondru Sabina, Radu Elena, Sandu Marius, Teodorii Liana, Stroe Oana, Costache Beatrice, Ivan Lavinia, Hornea Liana, Gâlca Andra, Goicea Mihai.**

În anul 2003 a fost editat de catre profesorul Gh. Bucur volumul "*Aspiratii 35*", cuprinzând un istoric al cnaclului si o antologie de poezii realizate de 37 de elevi de-a lungul timpului.

Pentru prima data, doua eleve ale colegiului nostru - **Carmen Simionov**, clasa a

VIII-a C, si Laura Avramoiu, clasa a X-a G, au fost primite în cadrul Cnaclului National "*Sagetatorul*", condus de cunoscutul profesor **Tudor Opris**, participând pe 10.IV.2005 la sedinta festiva de la sediul Uniunea Scriitorilor (Bucuresti), unde li s-a înmânat în mod oficial carnetul de membru al renumitului Cnaclu literar pe tara.

Prin scrierile lor , în cei 37 de ani de existenta a cnaclului, creatorii literari elevi au dat glas unor nobile aspiratii de bine si frumos.

Caramangiu Ana-Maria, absolventa

Beatrice Alina

COSTACHE

clasa a Vil-a

Nepasare

Nepasarea doare !
Ea naste întristare !
Nepasatori ne nastem
Nepasatori privim !
Din nepasare, ranim.
Apoi regretam,
Apoi suferim...
Dar ce sens mai are?
Ne-am nascut oare din nepasare ?

Anunt publicitar

Ofer... Inima în chirie!
Cine doreste sa o închirieze
Este rugat sa-mi scrie.

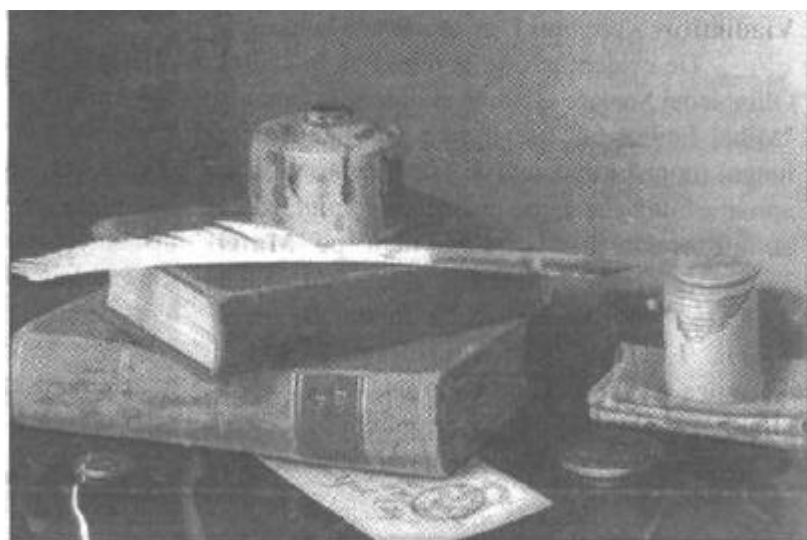
Suflet rezervat...
Daca doriti, avem unul în schimb
Daca cel vechi s-a stricat
Returnati-1 si-1 vom repara.
III
Super oferta !!!
Cumperi sufletul si primesti gratis inima
Desi... ma îndoiesc ca vei avea nevoie de ea.

Ghicitoare

Am auzit o fata mica
Spunând visatoare ...
O ghicitoare.
M-am întrebat de unde o stia.
Raspunsul ei era:
"Inima"!

Totul si nimic

Sunt un fluture venit
din amintire ...
O furnica nascuta din uitare,
O tandara de soare,
Un crâmpei de luna ...
Sunt parfumul fericirii
Sunt umbra tristetii,
Culoarea vietii.
Sunt totul si nimic.

Carmen

SIMIONOV Statornicie

- Data nasterii: 10 iulie 1990
- Studii releva în clasa a IX-a, a Colegiului Dobrogean "Spiru C. Haret" Tulcea
- Debut: revista Liceului de Arta, "Armonii", în anul 1999(clasa a III-a) . Poeziile au fost publicate în revistele "Armonii" (Liceul de Arta Tulcea), "Margaritare" (Scoala " Nifon Balasescu "), "Aspiratii "(Colegiul Dobrogean " Spiru C. Haret"), în antologia de creatii în versuri si proza " Soaptele copilariei ", întocmita de domnul învatator Mircea Marcel Petcu, antologia cenaclului national "Sagetatorul", cenaclu-junior al Uniunii Scriitorilor întocmita de domnul prof.dr. Tudor Opris, revista "Steaua Dobrogei", condusa de domnul profesor Mihai Marinache.
- Premii obtinute:
 - în anul 2001 (clasa a IV -a) - premiul II la faza judeteana a Concursului "Tinere Condeie" - poezie
 - în anul 2002 (clasa a V -a) - premiul II la faza judeteana a Concursului "Tinere Condeie" - poezie
 - în anul 2003 (clasa a VI-a) - premiul I la Concursul National de Limba si Literatura Româna "Winners"
 - în anul 2003 (clasa a VI-a) - premiul I la faza judeteana si nationala a Concursului "Tinere Condeie" - poezie
 - în anul 2004 (clasa a VII -a) - premiul I la faza judeteana si nationala a Concursului " Tinere Condeie "- poezie
 - în anul 2004 (clasa a Vil-a) - premiul II la Concursul National de Poezie si Eseu "Panait Cerna"- poezie
 - în anul 2005 (clasa a VIII-a) - premiul I la faza judeteana si nationala a Concursului "Tinere Condeie" - poezie.

Am învatat sa ne jucam de-a pasarile
Si ne desfaceam aripile
ca doua jumatati de fruct.
Am învatat sa ne jucam de-a lumina:
tie-un soare înalt cât sa-ti cuprinda ochii,
mie-o luna rotunda pentru noptile lungi
de iarna.

Am învatat sa ne jucam de-a culorile:
O felie de cântec verde,
ca sa nu moara speranta,
O felie de vers galben,
ca sa nu uitam sa zâmbim.
Asa, n-am observat ca am prins radacini
adâncite în linistea tarâniei...
Asa, n-am observat ca pe brate ne
crescusera stele.

Fapt divers

Norul se-ntuneca
cu gând la ploaia care va veni.
Râuri si fluvii
varsau sfâsietoare lacrimi...
Curgea nesfârșit,
potop de lanuri,
de case, de oameni...
Clopotul unui orologiu vechi plângea
ora care murea.

Povesti despre frunze

Sa facem povesti despre frunze.
Sa-nceapa întotdeauna primavara
cu "A fost odata un mugur"
Si-apoi înfrunzirea:
sa o povestim pe-ndelete vara,
în adierea vântului fierbinte,
sub mângâierea razelor de aur.
Dar cât nefiresc în sfârșitul povestii.
Caci nu vor trai fericite
ci, cu siguranta,
se va face toamna
si nici o frunza nu cade singura.

Liliana

HORNEA

- Data nasterii: 29.08.1989 Tulcea
- Studii: Eleva la Colegiul Dobrogean "Spiru Haret" Tulcea, clasa a X-a C
- Membra a Cenaclului Literar al Colegiului Dobrogean "Spiru Haret", Tulcea, "Aspiratii"

Premii:

- Mentione la concursul de poezie "COPIII ROMÂNIEI CREEAZA ", 2003
- Premiul al II-lea la faza judeteana a concursului literar " TINERE CONDEIE " - sectia poezie, 2004
- Premiul al II-lea la faza judeteana a concursului literar " TINERE CONDEIE " - sectia poezie, 2005
- Participarea la faza nationala a concursului: "PIJA"
- Premiul III la concursul de recitari din cadrul " Taberei de creatie literara de la Bisoca," 2005;
- Mentione la concursul de poezie din cadrul "Taberei de creatie literara de la Bisoca ", 2005;

Amagire

Iluzia unei reusite,
Aluzia unui surâs,
Reduc oceanul dezamagirilor
La umbra unei sperante.

Dezamagire

Se aprind zâmbete
naufagiate
pe chipul tau.
Flacara lor ma ghideaza

In labirintul rece,
În care, nestiutor, m-ai închis...
Astept, în zadar, un Dedal
Sa-mi croiasca aripi spre

Realitate,
Dar la fiecare pas
Zâmbetul tau îsi pierde din intensitate
si ramân prizoniera pe drumurile
nocturne..

Experienta esentiala

M-am ascuns timida
într-o coaja de castana..
Fara cuvinte, fara de lege
poate si fara mine...
ma jucam de-a v-ati-ascunselea,
dar geana ochiului din cer
îmi mângâia betia gândului
adânc încatusat în iluzii minerale..

Feroviara

Tacerea înfioara
Maduva amintirilor,
Târând pe ruina
unui drum-de-fier
lastarul mat al despartirii.

Paianjenul

Trudind pe-o carare, îsi duce
paianjenul crucea
departe...
în tamâia altui basm.

stau si-1 privesc
arborescent si rece
prin arama unui timp uitat... .

trudind pe-o carare, îsi plimba
singur rugul
ars de speranta si gol..

dar vântul turbat
îl ia si-1 arunca în zare...
ramâne pe drum
doar crucea
celor 6 picioare...

Lavinia-Elena

- Studii: eleva a Colegiului Dobrogean "Spiru Haret"- Tulcea, clasa a XI-a G.
- Membra a cenaclului literar al colegiului, "Aspiratii"
- **Participa la:**
 - Concursul Literar "Tinere condeie" 2004- faza judeteana-locul II-poezie - Concursul National de Poezie si Eseu "Panait Cerna" 2004 ;
 - Festivalul National de Poezie Tânara "Eminescu" Caiarasi-2005 - Premiul **III**;
 - Concursul interjudetean de creatie literara "Ars Nova" Braila 2005-premiul I, poezie ;
 - Concursul literar "Tinere condeie" 2005 - faza judeteana - premiul **I** .
- **Publica** în revista colegiului , "Aspiratii" Antologia Festivalului National de Poezie Tânara "Eminescu " - Calarasi-2005 ; revista Colegiului national "B. P. Hasdeu"- Buzau "Viziuni"

• • •

Înaripare

Ochiul nu poate sa cuprinda
mai mult decât îi da orizontul
si poate de aceea insist
ca privirea sa-ti fie înconjurata de aripi:
doua gene surprinse
lacrimându-si zborul,
eram un pescarus
tu erai o aripa, eu cealalta.

Peregrinare

Zburam frânta
deasupra oceanului
de durere ...
vedeam apunând
Lumea ;
piciorul stâng

încerca sa-1 alerge
pe cel drept
inert,
iar mâna dreapta
o stavilea
pe stânga,
vedeam
trecând fulgi de gând
prin mine ;
pamântul vietii ma parasea
iar eu eram
vis...

Praf

Semne ...
Trucuri vechi uitate
de amatori în sertare prafuite
de vreme si plictis
Amagire ...
Imagini furate dintr-un
album de familie
prafuit de nostalgii...
Regrete ...
Ca am fost
ca traiesc...
ca exist
Speranta...
Oare am uitat complet
Cine sunt
Si ce caut aici ?

Propriul Dumnezeu

Lumea se va mai naste o data
fara Dumnezeu
voi fi domn peste toate stelele
voi fi stapân peste toate visele
voi turna pe buze vin dulce sa ma credeti
zeu prea-bun
moartea am s-o leg strâns de mine
sa va vând promisiuni d-eternitate
îmi voi vopsi constiinta - alb perfect
si astrii de matase am sa-i învalui peste trupul
meu cusut din bucati de voi
casmir, sa fiu pe placul tuturor

Andra Claudia

GÂLCA

- Studii: eleva a Colegiului Dobrogean "Spiru Haret"- Tulcea, clasa a XI-a G.
- Membra a cenaclului

literar al colegiului,
"Aspiratii"

- Participa la:
Concursul Literar "Tinere condeie"
- Publica în revista colegiului, "Aspiratii"

- Poate de teama ca or sa râda de mine ...
Poate de teama ca or sa ma raneasca... -

Sufletul meu e un colaj de cuvinte
Care asteapta sa fie dezgolate
De un suflet pereche .

Spune-mi, daca mi-ai vedea sufletul
M-ai iubi sau m-ai rani?

Se sarutau

Se sarutau picaturile de apa
în caderea lor pe pamântul desertaciunii.
Se sarutau razele de soare
Pe cerul vesnicei lor dureri .
Se sarutau celulele,
Se sarutau picaturile de sânge...
Si ma gândeam, uitându-ma la ele ,
Ce bine-ar fi fost sa nu fi avut buze !!!

Daca

Daca vreodata toate apele din lume vor
seca ,
Nu-mi va pasa de setea nimanui,
Decât de setea ta .
Si daca vreodata peste lume tot cerul va
cadea ,
Nu-mi va pasa de suferinta nimanui,
Ci numai de a ta .
Si de-ar fi soarele nîcîcînd sa nu rasara
Si bezna peste toate va trona ,
Nu-mi va pasa de teama nimanui,
Decât de teama ta .
Toti oamenii de-ar fi sa moara ,
Nu mi-ar fi teama sa nu mai traiesc ,
Ci m-ar durea ca n-am avut nîcîcînd curaj
Sa-ti spun cât te iubesc !

Marturisire

Ma dezgolesc pe mine însami.
Sunt numai cuvinte ,
Cuvinte pe care lumea nu le cunoaste,
Cuvinte pe care nu le-am spus nimanui...

Straina

ma caut pe mine însami
într-un morman de cuvinte ,
vad vidul plutind în juru-mi ...
vad corbi smulgându-mi carnea de pe
suflet...
e tacere-n jur si nici un cuvânt nu-mi
tulbura efervescenta gândurilor triste .
si nimeni în jur nu ma stie...

cât sunt de straina ! cât sunt de straina !

Fara titlu

de va veni la usa ta vreodata
o inima saraca si flamânda
sa-ti ceara o bucata de iubire
si-un colt de suflet unde sa se-ascunda ,
priveste-o bine si nu-i închide usa !
poate cândva o sa te rasplateasca
dac-o hranesti cu-un dram de fericire.
Poate ca n-a fost nimeni s-o iubeasca
Poate te-a cautat o viata-ntreaga chiar pe tine...

Sabina

HONDRU

•Data si locul
nasterii:
23.02.1988,
TULCEA
Eleva a
Colegiului
Dobrogean
"Spiru Haret"

Membra a Cenaclului literar "Aspiratii"

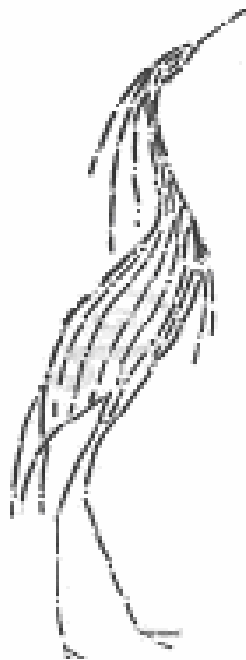
Premii:

- Concursul de creatie literara "Tinere condeie", faza judeteana - premiul I (2003,2004) si nationala - 2005
- Concursul de poezie pe teme religioase, organizat de fundatia "Sorin Tudor", Constanta 2003 - premiul III
- Premiul pentru debut în programul "Scriitori si plasticieni pentru mileniul 11172004"
- Publicatii în revista "Aspiratii" si revista "Viziuni" a Colegiului "B. P.Hasdeu" din Buzau

am

am gânduri prea lungi
toata lumea se
catara pe
ele,
sa ma muste.

am sângele prea cald
toata lumea
ma înmoaie
în
ceai,
sa le încălzesc dintii.

gratie frânta

mi-am agatat
pardesiul
de bratele
unei mori
de vânt

si de fiecare data
când mi-e frig
învat
sa zbor.

morisca

prinde-mi cuvintele într-o
morisca,
lasa-le
sa faca rime

praful ce ramâne
în urma lor
sa-1 coacem
si sa-1 facem pâine,
pe care
s-o împartim bogatilor.

creatie

ma voi târî pe podeaua
iadului
sa îmi tocesc pieptul
sa n-ajung s-alaptez
prunci
tacuti.

Oana - Mihaela

STROE

- Locul si data nasterii: Craiova, 19 iunie 1990
- Studii: clamele 5-8 Colegiul Dobrogean "Spiru Haret";

clasa a IX-a Colegiul Dobrogean "Spiru Haret" Tulcea, profil matematica-informatica intensiv engleza.

Activitate literara:

- Locul al II-lea la concursul "Tinere Condeie", sectia proza si diploma de excelenza, 2000
- Membra: Cenaclul Literar "Aspiratii" al Colegiului Dobrogean "Spiru Haret", Tulcea
- Publicatii în revista "Aspiratii" a Colegiului Dobrogean "Spiru Haret", nr. 53,54-2005
- Parteneriat literar-artistic cu elevii Colegiului "B.P. Hasdeu", Buzau
- Locul al II-lea la concursul "Tinere Condeie", sectia proza, 2005

Povestea fluturasului de la fereastra mea

Acum, ploua. Privind pe fereastra, observ pe frunzulita florii de la geamul meu un ghemotoc mic si alb, ca o scama. Era, de fapt, o nimfa a

unui fluturas, care, îndata ce m-am apropiat, a început sa se zbata în interiorul învelisului pufos, rupându-1. Fluturasul era mult mai mare decât ghemotocul din care iesise. Avea aripioarele catifelte si viu colorate, o margeluta sclipitoare în loc de cap si doua antene subtiri. Zburda vesel prin camera si eu o data cu el, încercând sa-1 prind. L-am luat în mâna si i-am mângâiat aripioarele catifelte, dar, deodata, fluturasul a început sa se zbata si toata culoarea sa disparuse.

Cu regret, l-am privit un timp, sfârșindu-se în palmele mele.

Uitându-ma din nou în palma, vad fluturasul de m a t a s e cumparat ieri de la un artizanat. Era acelasi fluturas catifelat si viu colorat care zburda mai devreme prin camera mea....sau, .mi s-a parut? Oare imaginatia mea îi daduse viata acestui fluture? Sau era de vina cartea de pe noptiera mea al carui titlu îmi sarea

acum în ochi mai mult ca oricând: "Puterea gândului"?

Ce se întâmplase de fapt? Simt ca se schimbase ceva în jurul meu. Nu înțeleg. Sesizez brusc: afara ploaia încetase si ea.

Liana TEODORU

acelasi platou. în aceeași bucatarie fara sa stie
macar ca într-o zi va fi aruncata în gura unui
calau.

O dimineata grea

încetul cu încetul gargarita mai trece de o vale. Priveste în fata și stergându-și fruntea de sudoare se pregătește pentru cucerirea următorului deal. Daca nu s-ar fi ranit la arpioara stânga n-ar mai fi avut probleme. Ar fi zburat uitându-se cu zâmbetul pe buze la celelalte găze de pe firicelele de iarba. Dar n-a fost sa fie. Asa ca acum porneste cu dreptul (superstitie sau coincidenta?) sperând ca după acesta va vedea o câmpie întinsa și plina de flori care îi fac cu ochiul.

Deodata, simte ca este ridicata și în fata ei nu vede câmpul mult asteptat, ci o fereastră și o masă în fata acesteia; pe ea un buchet de spice de grâu. Acestea erau dealurile pe care cu greu le urca? Dar oare ce vrea sa facă mâna ce o scapase de atâta efort? După câteva clipe este lasata în iarba din gradina din fata ferestrei.

Ce bine e aici...

Visul unei muscate

E seara și ploaia. Lumina de afara navaleste în camera. El sta pe un scaun și se uita la muscata din fereastră. Rareori se mai aude o masina trecând cu viteza spre cine stie ce destinatie. Picaturile de ploaie plutesc și în cele din urma ajung pe strazi. Ele, totusi, par însetate de parca pamântul le-ar înghiti de teama sa nu le calce cineva.

Muscata se uita lung pe fereastră și vrea sa stea în ploaie, sa simta cum picaturile cad pe frunze, înviorând-o. Vrea sa simta gustul dulce al ploii care îi ajunge la radacini. Își lasa frunzulitele în jos pentru ca ea nu poate ajunge afara. Însa...da, asa face! El se îmbraca repede, își înfasoara un fular colorat în jurul gâtului, ia muscata și pleaca. Unde?

Se avânta în necunoscut cu muscata în brate.
Se pare ca va fi o noapte lunga...

- Data nasterii: 25 iunie 1988
- Studii: eleva la Colegiul Dobrogean "Spiru Haret", Tulcea, clasa a XI-a G
- Membra a Cenaclului Literar "Aspiratii" al Colegiului Dobrogean "Spiru Haret", Tulcea

Aparitii:

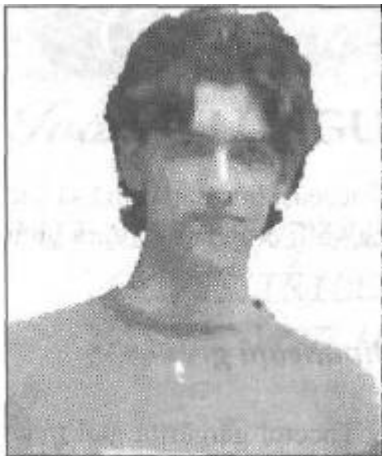
- debut la revista "Decarii" a Scolii "Alexandru Ciucurencu"
- revista "Aspiratii" a Colegiului Dobrogean "Spini Haret"
- revista "Viziuni" a Colegiului National "B.P. Hasdeu", Buzau
- Premii:**
- premiul II pentru proza, faza judeteana a concursului "Tinere Condeie", 2001
- premiul III pentru proza, faza judeteana a concursului "Tinere Condeie", 2004
- premiul III pentru proza, faza judeteana a concursului "Tinere Condeie", 2005
- premiul III pentru proza la concursul inter-judetean "Ars Nova", Braila, 2005
- mentione la concursul de eseuri pe tema "Mai avem nevoie de familie?" a Clubului European Kiwanis International, Bucuresti, 2005.

Placinta

Pe un platou de plastic într-o bucatarie a unui om modest, zace de câteva ore o placinta rumena și uleioasa. Lângă ea se afla o furculita și un servetel îndoit nervos.

Dupa câteva minute în camera intra o fata învaluita într-un aer inocent, îmbracata într-o rochita neagra, parul blond cazându-i greu pe umeri. Se îndreapta cu pasi tematori spre masa și ia servetelul în mâna. Se uita la placinta, dar i se face mila de ea și paraseste bucataria cu lacrimi în ochi.

Placinta își va continua "viata" pe

Mihai
GOICEA

- Studii: Elev al Colegiului Dobrogean "Spini C. Haret", clasa a X-a D
- Membru al cenaclului literar "Aspiratii"

Premii:

- Concursul "Mihai Eminescu", faza judeteana. Constanta - premiul III (2002).
- Concursul "Mihai Eminescu", faza municipala. Constanta - locul I (2003);
- Concursul "Tinere condeie", faza judeteana, proza - premiul al III-lea (2005);
- Publicatii: aparitii în diferite numere ale revistei "Aspiratii".

O noua dimineata

Agatat cu o mâna de muchia de argint a lunii simt în spate iarna de diamant. Cu ce folos plutirea de fluturi si fuga continua?!... o simt tot mai aproape, iarna care ma cuprinde si ma îngheata din maruntaiele cele mai adânci ale sufletului si pâna în vârful aripilor de fluturi... Cu fiecare moarte si renastere, cu fiecare asfintit si rasarit, dupa fiecare ciclu încheiat ma cuprinde tot mai puternic flacara rece a întunericului limpede... Si la fiecare rasarit mai sper ca soarele sa-mi descopere o lume verde, pajisti cu flori, câmpia începutului de lume si nu griul betonului sfârtecat de ploile de schije... Dar în noaptea asta simt ceva schimbat... sa se fi îmbolnavit acea fiinta palida, singura ramasa în cutia Pandorei?... Rasaritul întârzie, lumina argintie a noptii îngheata tot ce mai am cald în mine. Si totusi Speranta nu a murit... poate într-o zi o sa ma topesc la lumina unui soare nou departe de vechea cenusa ...

Impresii într-o noapte de vara

E naduseala... Ma uit afara si vad întunericul fierbinte. Greierii se aud parca râcâind o tîgaie care nu vrea sa se curete. Aroma florilor de salcâm încearca sa ma ameteasca... Parca ma cuprinde o toropeala aromata...

O cucuvea ma trezeste din visare. Stiloul mi-a cazut din mîna si am atipit... toropeala noptilor de vara. Ma uit în zare cum soseaua pustie ma priveste cu ochi stralucitori de felinare aprinse.

Ma uit la stele si simt ca cerul ma întreaba. Dar nu stiu ce ma întreaba; dintre stele îmi rasare o întrebare înalta: Oare cineva acolo sus ma priveste înapoi? Pare o întrebare stupida... dar de ce? Pentru ca raspunsul este evident? nu... sau poate ca da. Ati vrea sa-mi raspundeti "Bineînteles ca nu" dar eu stiu ca cineva din miliardele de civilizatii, din miliardele de miliarde de sisteme solare îmi este mai apropiat decît as putea crede.

Caldura îmi învalmaseste gândurile în asa fel încît îmi vine sa ma contrazic singur. Privesc cerul si ma simt un nimic. Poate ca sunt un nimic între alte nimicuri. Dar celelalte nimicuri sforaie linistite în pat si nu le pasa. Si asta ma face sa ma simt un nimic mai mic; am sentimentul ca lupt singur cu cataclismele naturii sau mai bine zis ale sortii. Încerc, asadar sa fiu si eu om normal; dar tot un nimic. Ma simt ca o celula într-un corp de caracatita... si caracatita e societatea.

Dar poate ca fac parte din ceva mult mai mare. Poate ca universul nu e decît o celula într-un organism urias sau din alta formatiune complexa. Poate ca acesta e sensul microcosmosului si macrocosmosului... Poate ca electronii nu sunt altceva decît niste planete ce se învîrt în jurul unui soare care e atomul si pe care traiesc niste fiinte minunate.

Dar cui îi pasa?!... Ma uit în jur si ma gândesc ca poate eu sunt anormal si ca gresesc ca îmi pasa. Poate ar trebui sa ma gândesc la ziua de mâine altfel, nu ca la o miscare involuntara printr-o dimensiune pe care ne laudam ca o vom putea controla si nici nu reusim sa o percepem. Poate ar trebui sa ma gândesc la ziua de mâine ca la o prelungire a unei misiuni pe care suntem datori sa o îndeplinim.

Dar mai bine tac... mai bine nu mai bat câmpii si ma asez pe patul ce ma asteapta...

Eminentul

Dupa ce de-a lungul întregului gimnaziu fusese pus în umbra, clasându-se mereu pe ultimul loc din clasa, Gigei Barabula, un geniu neînțeleș reușeste în cele din urmă să se descotorosească de ignorantii săi colegi în urma examenului de capacitate, el aterizând, după cum era și firesc, într-un prestigios liceu periferic, într-o clasă excepțională de suflete ratate și minți sclipitoare. »

Încă din prima zi, el și-a exprimat dorința de a deveni conducătorul turmei, iar colegii săi, fascinați de inteligența lui superioară au acceptat bucuroși. Ajuns să fie poreclit "Seful", Gigei s-a afirmat rapid, devenind elevul model al clasei și terminând clasa a IX-a cu premiul I.

Usor de remarcat printr-un strabism moderat, mascat grosolan de o pereche de ochelari de grosimea unui fund de borcan, prin sepcuța mult prea mică pentru capul său supradimensionat, pusă smechereste într-o parte și printr-un bâlbâit genetic acut, Seful participa foarte activ la orele de curs, adesea preluând rolul profesorilor, și, cu toate că nu se sinchisea prea mult să participe la activități atât de triviale și nedemne de inteligența sa, precum scrierea temelor sau a lecțiilor, era foarte apreciat de aceștia. Reușise chiar să-i convingă să renunțe la astfel de metode învechite și inutile ce, după cum milita el, nu faceau altceva decât să epuizeze resursele intelectuale ale bietilor copii surmenați, astfel încât în clasă nu își puteau atinge potențialul maxim. Iată desfășurarea unei ore obișnuite de geografie.

Profesoara de geografie intra în cele din urmă în clasă, după o epică batalie cu usa blocată de muntele de hârtii și gunoaie plasate strategic în fața acesteia. Navigând cu vitejie prin marea de deseuri și ferindu-se de avioanele confecționate cu maiestrie de către elevii temerari, ea ajunge la catedra unde, din experiență, are grija să verifice scaunul înainte de a se așeza usurată. Ea nici nu mai încerca să îmblânzească sau să reducă la tăcere gloata dezlântuită și încerca în

schimb să-i acopere:

- Buna ziua, copii!

- Na seara, doamna profesoara! sosi imediat raspunsul politicos al audientei, fara a înceta fosneala .

- Scrieti titlul, va rog, domnilor: "Caracteristicile morfologice ale Pamântului".

- Aide , doamna profesoara, aveti mila! Nu ne chinuiti! Pâna scriu titlul trece ora. Stiti cât de greu este pentru elevi atât de solicitati sa se concentreze sa scrie! izbucni revoltat maharajahul clasei, scarpinându-se ostentativ în cap.

- Bine , atunci hai sa trecem direct la lectie. Cine stie care este forma Pamântului?

Pe un fundal de liniste contemplativa, o singura mâna este ridicata, fluturând impacient.

- Eu , eu! striga Seful. E rotund.

- Foarte bine, domnul Barabula. De fapt, este o sferă turtită la poli numită terroid , dar se poate exprima și așa. Poti sa ne spui si de unde stim ca este așa?

- Pai , dacă nu era rotund, pica toată apa peste margine și nu mai erau marile.

-E un punct de vedere. Banuiesc ca toti stiti ca Pamântul este alcatuit din mai multe învelisuri. Poate cineva sa mi le enumere?

- Sa ce? Sa le numere? strigara intrigati intelectualii din banci.

- Sa le enumere, adica sa le spuna, explica înțelegătoare profesoara.

Printr-o stranie și norocoasă coincidență, pe unul dintre peretii clasei era suspendat un panou ce prezenta exact aceste învelisuri enigmatice. Seful, într-un moment de inspirație zăreste panoul și se ridică brusc în picioare și, cu mâna pe inimă, declara fara rasuflare raspunsul corect. După un moment de liniste, lanul de ochi iesiti din orbite ce îl priveau plini de admiratie și fascinatie, exploda în aplauze și urale pentru eroul lor.

- Bravo , domnule Barabula! Pentru acest raspuns meriti media zece. Continuum ora viitoare.

Si astfel, fericit ca a putut din nou sa își cultive intelectul și să-l lumineze și pe colegii săi dornici de cunoaștere, Gigei își declara misiunea încheiată și își permite să se întoarcă acasă, fara a mai participa la restul orelor...

Laura Andreea

AVRÂMOIU

- Data si locul nasterii : 18 august 1988. Tulcea
- Studii : clasele 5 - 8 Liceul de Artă "George Georgescu" Tulcea, sectia de arte plastice clasele 9 - 12 Colegiul Dobrogean "Spiru Haret" Tulcea. sectia de filologie
- Membru al cenaclului literar "Aspiratii". Tulcea, Cenaclul Literar National "Sagetatorul", Bucuresti
- Publicatii: aparitii în diferite numere ale revistei "Aspiratii".

Premii si diplome :

- Premiul II . Concursul de Pictura "Alexandru Ciucurencu", Tulcea 2002
- Medalia de Aur "Trandafirul din Lidice"; Lidice. Cehia 2002
- Premiul " I. L. Caragiale" , Tulcea 2002
- Premiul de Onoare al Liceului de Artă "George Georgescu" Tulcea. 2003
- Premiul de Merit oferit de Societatea Educationala de Arte Vizuale . Constanta 2003
- Diploma de participare la Expozitia de Grafica "Stare de Spirit", Constanta 2003
- Premiul II. Concursul de creatie literara " Tinere Condeie", sectia proza .faza judeteana, 2004
- Premiul II . Concursul de creatie literara " Tinere Condeie", sectia eseu. faza judeteana, 2004
- Premiul I. Concursul de creatie literara " Tinere Condeie", sectia de dramaturgie , faza nationala. 2004 •Tabara de Creatie Literara de la Arbanasi . Buzau, 12-19 august 2004
- Premiul I, Concursul de creatie literara " Tinere Condeie", sectia de dramaturgie, faza nationala. 2005

DULCEA MEA VERONĂ

ACTUL I
SCENA I

într-o cafenea literara din Viena, Eminescu si Slavici stau la o masa de lângă geam.

Eminescu (dupa ce soarbe dintr-o ceasca de cafea) : Stii,ma gândeam la ceea ce scriu eu,la forta creatoare ce vine din interior... Slavici : întotdeauna e nevoie de un impuls sufletesc pentru a crea ceva .Foc fara scânteii nu exista,stii bine,badie,niciodata nu te poti aseza in fata unei pagini goale si palide si sa te astepti sa o umpli cu frumuseti adevarate fara sa fi dorit sa faci asta.
E : Când eram acasa ,in copilarie,obisnuiam sa ratacesc cu zilele in codru ,vroiam sa îi descopar

misterele .Cu toate ca nimeni mai bine ca mine nu cunoaste tainele padurilor,simt cum parca nici eu nu o sa pot vreodata sa le cunosc îndeajuns .Îmi amintesc si acum stejarii înalti la umbra carora ma asezam si ore întregi admiram miracolul din jurul meu : natura . Apoi,îmi scoteam din buzunar o foaie alba si parca singur condeii scria...cuvintele curgeau si rânduri întregi se aterneau pe acea hârtie în încercarea timida de a sintetiza frumusetile din jurul meu. Iar când venea noaptea,ma duceam încet lângă izvor ,si ma culcam acolo,iar bratul drept mi-l asezam sub cap sa pot auzi mai bine susurul apei .Atâtea amintiri ma leaga de trecut ...si în special de copilarie... S : Esti un romantic badie,nu stiu daca înțelegi asta,dar asa esti .Iar asta este un lucru fain,cu toate ca ar fi bine sa te potrivești la noua ta viata,la situatiile noi la care te supune soarta si la toate provocarile de zi cu zi . Cu necunoscutul te vei mai întâlni...Usor nu e...dar alta solutie nu ai,prietene.

E : Nu...tu nu înțelegi,chiar nu înțelegi. Viena îmi place,o ador,dar nu e pentru mine .Mai mult iubesc dulcea-mi Bucovina...Simt parca toti kilometrii ce ma despart de România,e ca o sageata în inima,care cu fiecare zi ce trece intra mai adânc in carne , si în loc sa curga sânge curge amintire si tristete...Eu aici nu sunt eu... S(întrerupându-l) : ...si nici România nu e România fara tine...

E : Prostii vorbești,atâtia oameni talentati exista,ori cu mine ori fara mine tot România s-ar numi,dar eu.... eu fara tara mea natala nu as exista. De-ar fi fost sa ma nasc în alta parte,m-as fi stins de-ndata ce as fi realizat ca nu am nici codru, nici izvor.

S : No bine, dar multi cred in tine,sa stii .Si eu si Maiorescu,si multi altii ne închinam talentului tau fara margini.Ca tine altul nu exista iar tu esti cel ce va face diferenta în tot ce înseamna literatura.

E : N-as crede ,prietene,n-as crede .Simt cum parca îmi pierd talentul,presimt ca a fost totul o faza de moment. Poate ca asa mi-a fost dat...sa ma pierd în timp...sa ma pierd în propria-mi creatie .Tot ce a însemnat talentul meu a ramas ascuns undeva la umbra stejarelor din codrii,si tare-mi e ca o sa-mi fie imposibil sa-i mai revad si sa recuperez timpul pierdut.

S : Tu nu ai nevoie de talent, badie,ca p-asta îl ai în sânge .Tu ai nevoie de inspiratie .Tu ai nevoie de o muza ... care sa îți inspire dragostea si calmul zilelor petrecute în Bucovina.

E : O muza?! Chiar crezi asta? Ca am nevoie de o muza inspiratoare? Dar uita-te în jur : zilnic sunt înconjurat de zeci de femei a caror frumusețe e imposibil de exprimat în cuvinte....și totuși...eu ma gasesc pierdut în amintiri și în frustrările care ma mistuie zilnic și care nu accepta frivolitatea femeilor frumoase de aici Uita-te în ochii lor și spune-mi ce vezi, ca pe mine privirea lor ma îngheata și ochii lor goi și fara de sfârșit sau început , lipsiti de profunzime ma golesc și pe mine fara mila.

S : Poate nu te-ai uitat unde trebe...

E : Ce vrei sa spui?

S : Privește la masa din colt!

E (privind încet peste umar) :

E Veronica !

S : Deci o cunosti .

E : Da....o cunosc se poate zice și așa ne-am întâlnit acum câteva luni la o reprezentatie de binefacere data în folosul saracilor, în sala Societatii Dramatice...

S : Ati vorbit ?

E : Da...e poeta.!.. chiar m-a invitat sa vin într-o joi la o serata Literara...

S : Si de atunci nimic? Nu v-ati mai întâlnit ?

E : Nu...nici macar nu i-am onorat invitatia...stiu ca a fost o nepolitete din partea mea...dar pur și simplu nu am avut curajul sa o fac...dupa câteva zile i-am scris o scrisoare în care îi aminteam de întâlnirea noastră din sala societatii dramatice....Am purtat cu mine acea scrisoare zile -n sir ...dar ceva nu ma lasa sa o trimit. În general nu sunt așa ..: ar fi o prostie sa spun ca sunt timid ... nu stiu ce a fost cu mine ... am avut un sentiment necunoscut pentru mine în momentul acela...

S : As îndrăzni sa spun eu ce sentiment e acela pe care l-ai avut dar mi-e teama ca as spune degeaba... îți cunosc mândria ...

E : Adica vrei sa spui ca sunt îndrăgostit de Veronica ? (Slavici da din cap afirmativ)...da simt îndrăgostit de ea....sunt îndrăgostit de toate femeile...pentru ca fiecare are o frumusețe aparte, un nu stiu cum un nu stiu ce...

S : Uite, vezi ce îți spuneam? Esti prea mândru sa recunosti ca esti îndrăgostit de o singura femeie...

E : De-abia daca am vorbit zece minute...

S : Se numeste dragoste la prima vedere .

E (râzând ironic) :

E casatorita ...

S : Si ai crezut vreodata ca dragostea tine cont de așa ceva? Se vede ca încapățânarea și mândria ti-au acoperit romantismul...

E : Si acum ce-ai vrea sa fac?

S : De ce nu mergi sa vorbești cu ea?

E (cu o privire gânditoare pierduta în departare) : Nu. Stii ce o sa fac ? (Slavici ridica din sprâncene așteptând un raspuns) O sa fac ceva mai romantic !

Eminescu face un semn ospatarului care vine imediat.

E : Te rog sa îi duci un platou cu bomboane doamnei de la masa din colt. Sa fie din cele mai bune .

Veronica dupa ce primeste platoul vrea sa se uite spre masa celor doi, dar pâna sa faca asta Eminescu era deja în fata ei .

E: Din valurile vremii, iubita mea , rasai

Cu bratele de marmur ,cu parul lung balai

Cu zâmbetul tau dulce tu mângâi ochii mei,

Femeie între stele și stea între femei... (îi daruieste Veronicai un trandafir)

Veronica (surprinsa): Domnule Eminescu !.... sunt impresionata....a trecut ceva vreme de când nu ne-am mai vazut.

E : îmi pare rau daca credeti ca aceste versuri reprezinta un gest de impolitete din partea mea, dar acesta a fost felul meu de a-mi cere scuze ca nu am putut sa va onorez invitatia de la serata dv. Literara.

V : Sunteti iertat ! Chiar ma bucur ca v-am întâlnit, e o adevarata onoare pentru mine sa stau de vorba cu un așa mare poet...(Eminescu zâmbeste și da din cap negativ) Nu...vorbesc serios...asa cum v-am mai spus , poezia dv, "Epigonii", este una dintre cele mai reusite din câte am auzit pana acum...credeti-ma...

E : "Ce e cugetarea sacra? Combinare maiestrita " V(întrerupându-l și continuând zâmbind) : "Unor lucruri neexistente ;carte trista și ncâlcita.

Poezia

este superba .

E : Am scris-o chiar aici în Viena...într-un elan de patriotism...

V:(lasându-si încet privirea în jos) : Va e dor de tara?

E : Dor cred ca e puțin spus....o parte din mine a ramas acolo...

V : Va înțeleg perfect...

E : Da ? Ma bucur ca în sfârșit cineva îmi împartasește sentimentele...(Veronica zâmbeste timid dupa care musca din una din bomboanele de pe platou). îmi pare rau și îmi cer scuze de pe acum daca o sa spun ceva ce o sa considerati jignitor la adresa dv , darpresimt ca drumurile noastre se vor mai întâlni...și nu numai în Viena... Veronica îl privește pentru o clipa puțin speriată, dupa care linistindu-se , îi zâmbeste calm. E : Stii legenda Veronei?

V (mirata, suspicioasa) : Nu...

E : Ei bine, Marele Will, stii, W. Shakespeare ,ne spune o legenda : ca în Italia, într-un oras - Verona, au trait doi îndrăgostiti care prin iubirea și prin sacrificiul lor înfrunta timpul timpurilor iubirii .Verona este leaganul iubirii iubirilor .Numele tau , Veronica , are cumva legatura cu Verona?

V : Nu stiu , poete ! Nimeni-n lume n-o sa stie asta

SCENA II

Eminescu, Veronica și alte nume ale epocii, M. Kogălniceanu, Negruzzi, T. Maiorescu, într-un salon de epocă sarbătorească apariția unor poezii de-ale lui Eminescu în Convorbiri Literare. Eminescu și Veronica dansează împreună pe melodia unui vals la modă.

Eminescu (soptindu-i la ureche Veronicei) : Verona, te iubesc !

Veronica : Mitule... Si eu te iubesc.. stii asta(el îi saruta mâna) Ce e cu tine? Vad clar ca nu esti în apele tale.... Ce s-a întâmplat?

E : Zilele astea...mi-am adus aminte de momentul în care te-am cunoscut...si am realizat cât de norocosi suntem ca ne avem unul pe celalalt .Daca nu ne-am fi cunoscut probabil ca amândoi am fi trait si acum în mizeria lipsei de iubire ...

V : Dar ne-am întâlnit totusi...Mitule ... tu crezi în destin ? (repede se corectează) ah...ce proasta suntlogic ca tu crezi în destin...tu si filozofia ta....

La auzirea cuvintelor ei, Eminescu se întuneacă la fața în mod vizibil .

V : Emine....ce-i cu tine? Am spus ceva ce nu tre buia? (el întârzie în răspuns) Spune ce ai (îl ia de mâna si îl trage deoparte)..Nu te-am mai vazut asa...

E : Verona....uite ce e...trebuie sa îți marturisesc ceva...

V : Ma sperii...ce s-a întâmplat?

E : Verona...vrei sa ne casatorim...? V (deranjata de subiect): Nu îmi vine sa cred...nu pot sa îmi dau seama de ce nu înțelegi...nu pot acum...eu sunt încă maritata cu Micle , îți amintesti?

Am mai deschis subiectul asta de câteva ori, stii bine ca nu se poate...mai avem nevoie de timp..

E : Tocmai asta este problema...eu numai am timp.

V : Poftim ?! Ce vrei sa spui...?

E : Am...(ezita pentru câteva momente) ...am vorbit cu dl. Maiorescu....

V : Nu...nu.... ce ti-a spus...?

E : Mi-a zis casa ma înscriu la Universitatea din Berlin.

V : Ce ?! si ai acceptat pur si simplu ?

E : Veronica...nu am ce sa fac.. cu viata asta o sa ajung sa fiu muritor de foame...nu am un venit stabil pentru ca nu am nici liceul terminat...

V : Da...da...stiu povestea tineretii tale ... ti-ai sacrificat liceul pentru un turneu cu o grupa de teatru...

E : Am facut ceea ce am simtit....Dar acum asta este sansa mea de a-mi îmbunătăți condiția.. te rog sa înțelegi...

V : Eu tot ce înțeleg este ca te iubesc...

E (cu ochii plini de speranță) : Atunci vino cu mine....Sa mergem împreună la Berlin !

V : îmi pare rau sa îți narui toate visele...dar stii ca nu se poate.. eu am o viață aici...alături de sotul meu... Se pare așa ne-a fost dat...sa nu putem fi împreună până la capăt..

E : Dar ma vei mai aștepta ,nu?

V : întotdeauna !

ACTUL II

SCENA I

Eminescu într-o casa saracacioasa din Berlin, la o masa de lucru, îi scrie o scrisoare Veronicei.

Eminescu: "Draga mea Verona,

Mi-e dor de tine si te iubesc .Esti în gândul meu...în sufletul meu....imaginea ta e întipărită în mintea mea si rămâne acolo orice as încerca sa fac. Capacitatea de concentrare mi-a scăzut simțitor ... asta pentru ca tot ce vad înaintea ochilor esti tu.

Ce mi-ai facut Verona? Ce mi-ai facut de te-ai lipit așa de mine? Simt ca înnebunesc... (se ridică brusc si cu un gest nervos arunca tot de pe birou) Ah Doamne... Ce mi se întâmplă?!

(începe sa se plimbe nervos dintr-o parte în alta a camerei) Nu se poate ...sa recapitulez.. Viena... cafea... Slavici. ..Veronica. ..Slavici! Tu esti de vina ! Trebuia sa te ascult....Acum sunt legat pe viața de femeia de care toti încearca sa ma desparta....până si soarta...ma simt pierdut ...nu mai gasesc solutia ecuației ce înseamnă viața mea...ma pierd în necunoscute...încerc sa ies la liman si loc de asta ma afund mai mult încât nici nu mai sunt în stare sa vad ce se întâmplă la suprafața...sunt total pierdut de realitate....parca as trai o betie continuă Nu !!! (își ridică brusc capul dupa care o ia la fuga si se trânteste pe jos)...

"Vai ! în van se lupta firea-mi sa-nțeleaga a ta fire!

Încurcatele sofisme nu explic a ta ființă" (începe sa râda isteric) Credeai ca m-ai învins , așa Doamne? (racneste)Dumnezeule?! M-auzi?! (urmează o pauză)

Lupta nu e terminată ! Mai e o batalie ! Sa vedem cine câștiga acum!

(începe sa vorbească cu sine însusi) - Baiatul nu vrea sa renunte, Doamne.. ce spuneti? -(cu glas grav si ridicol) Eu zic sa-i mai dau o sansa...

- Sa aleaga ce?

-(răspunde în locul lui Dumnezeu întrerupându-se pe sine) : S-aleaga DRAGOSTEA ,sluga idioată! DRAGOSTEA!!! - "Iubirea ta-i viața-a ei iubire

E viata iar si iar de omenire.

Vointa ei si-a ta de se-mpreuna.

Atunci e suflet în între; ga fire."

(iar cu vocea grava ca de Dumnezeu) Sa înțeleg ca esti îndrăgostit (cu pauza ironica) , Pamântene?

- Ai înțeles gresit Doamne...eh? ce zici de asta?!...te-ai mai înșelat vreodata?

- Atunci ce simți pentru Verona? (îl întrerupe si continua în soapta uitându-se în stânga si în dreapta nu cumva sa-i mai auda cineva) Nu-i spune numele, ca îl profanezi. Nu o iubesc,zeule suprem ! O slavesc ! Ma închin ei ! Ma trezesc dmineata si ma gândesc la ea si noaptea tot ea ma adoarme ! în inima mea ea are palat...si templu...iar pe altarul fiintei mele îmi zace inima drept ofranda ! Si tot astept sa o primeasca în dar...

- Pamântene(suparat)...îndraznesti sa te închini unui chip cioplit?!

- Da ...recunosc.. cioplit în versuri....(își lasa privirea în jos si apoi o ridica brusc,cu ochii plini de speranta)vrei sa-l vezi? închide doar ochii si pune-ti mâinile peste ei Doamne,sa nu trisezi, si asculta-ma ...Si în curând o s-o vezi ! (își pune mâinile la ochi): " Când te-am vazut, Verena,atunci am zis în sine-mi:

Zavor voi pune mintii-mi , simtirea mele lacat,

Sa nu patrunda dulce zâmbirea ta din treacat

Prin usile gândirei, camera tristei inemi.

Usor te biruieste poftire a frumusetii.

Ziceam - si o privire din arcul cel cu gene

Te-nvata crud durerea fiintei pamântene

Si-n inima îti baga el viermele vietii."

(își da drumul la ochi si începe sa se plimbe prin camera)

- Dar aici, de ce esti, Pamântene? - Sa fiu de ea departe....sa nu o vad cu anii...,sa sufăr de ne iubire... sa o visez în fiecare noapte...sa ma chinuie în fiecare zi ! o vad peste tot ...orice as face...oriunde as merge...(se întoarce brusc cu o privire plina de groaza) Doamne, de ce arati ca Veronica? (cu vocea slugii)- Stapâne,ai luat vreo decizie?

- Da' chiar Stapâne ! Ce ai hotărât? Ce zice judecatorul ? A luat vreo decizie? Sau poate ca azi nu esti judecator ci doar practici analiza psihologica...Când se întoarce judecatorul? Vrei sa revin peste câteva zile,luni,ani ...de ce nu secole? Timp e Doamne...dar doar pentru tine îl pastrezi...Iar noua ne comprimi fericirea în clipite sa nu ne obisnuim prea mult cu ele,nu? (cu vocea lui Dumnezeu continua într-un mod foarte sobru)- Destul!!Sluga!

(cu vocea slugii)- Da Stapâne,ce ati hotărât?

- S-a întors judecatorul? Vai,ce bucurie! Asta ar trebui sa sarbatorim ! Care-i decizia finala?

- Eu zic sa îi iertam.

- Victorie !!! Adjudecat! Decizie finala si irevocabila ! Am câstigat (ridica mâinile spre cer) ! Acum plecati de aici ca de voi nu mai am nevoie ! (cade pe podea)

•

SCENA II

Ajuns la Iasi ,Eminescu,obosit intra în cârciuma de la Borta Rece .

Eminescu: Buna seara , fratilor! Toata lumea se uita ciudat la el sau pur si simplu nu îl baga în seama .De undeva dintr-un colt de la bar cineva îi raspunde.

(cu o voce ragusita si tremurânda): Bine ai venit la noi,poete !

E (se aseaza la o masa): Adu-mi si mie ceva tare!

Un strain: De unde vii ,badie?

E : De la Berlin.

Strainul : De la Berlin?! Si de ce te-ai întors ? Nu era de demnitatea ta,cumva?

Se aud râsete în cârciuma.

E : Nu....de fapt...m-am întors din alte motive.

S : Te-au dat afara din tara ,nu-mi spune... Se aud iar râsete.

E : M-am întors pentru iubire(da paharul de bautura pe gât).

Se aud râsete ,fluieraturi si aplauze.

S: Dar ce romantic, nu vi se pare?! Domnul nostru a lasat Berlinul în plata Domnului si s-a întors la Iasi pentru o iubita .Ati auzit ceva mai romantic de atât? (începe sa râda cu pofta împreuna cu ceilalti)

E : Ce e cu voi...betivilor? Va credeti stapânii universului?! E usor sa stai aici fara încetare sa te hranesti cu licoarea lui Bachus si sa îi judeci pe altii ! Viata voastra este mai trista si mai nenorocita decât a altora ! Sunteti niste lasi cu totii ! Fugiti de realitate si va ascundeti sub masca densa a bauturii si credeti ca ea va acopera ... dar...ea doar pentru voi acopera lumea ...ca lumea pe voi va vede ...doar voi nu o vedeti pe ea! Aveti tupeu ,curaj si demnitate când goliti paharele ca altfel realitatea voastra va e propriul dusman ! Fugiti de ea si tot de ea sunteti batuti. Va crucifica si va rastigneste pe vecie ! Cadeti în prapastia de dinaintea ei crezând ca n-o sa mai ajungeti în felul asta la ea.(tipa)La ea Realitatea! Fugiti voi,fugiti ,ca ea nu o sa va prinda din urma...ci o sa va astepte la sfârșitul drumului Furiosi ,toti betivii din cârciuma se napustesc asupra lui.

SCENA III

Ajunge acasa la Veronica ,cu hainele rupte si plin de vânatai .Bate la usa.

Veronica(îngrozita de ceea ce vede) : Emine!!!

Ce-i cu tine ? De ce esti aici si ce ai patit?!

Eminescu : Primești un om fara adapost? (se prabuseste la pamânt)

Ea îl ridică și îl trage pe o canapea unde începe să îi curete ranile.

V(plângând) : De ce îmi faci asta Mitule ? De ce ? De ce te-ai întors ? Mai era puțin și totul ar fi fost perfect ! De ce? Cu ce ti-am gresit,Doamne?

E : Verona...m-am întors pentru tine.. nu-ntelegi ? Nu mai suportam singuratatea....

V : Dar acum,tocmai acum.. când mai aveai așa puțin? De ce ai făcut asta?

E : Verona...te rog...te rog nu-i spune lui Maiorescu de asta!

V : Poftim? Sa mint? ! Ce joc mai e și asta?

E : Nu e nici un joc! Se numeste dragoste ! Credeam ca mă mai iubesti...dar se vede că m-am înșelat !

V : Tu te-ai înșelat ? Dar eu? Ca am fost înșelată ani la rândul de toate jocurile lui Maiorescu de a ne despărți?

E : Ce tot zici? Nu e adevărat. A știut de la început că te iubesc și că nu are nici un cuvânt de spus în asta .

V : Nu-mi spune că nu ti-ai dat seama nici până acum ! Nu mă place ! Asta-i adevărul ! Nu mă place pe mine ...nu îi place că am fost casa torită...nu îi place că am copii.. nu-i place nimic la mine ! Nu înțelegeți?! Ar inventa orice doar să ne despartă!

E : Dar el te admira mult, te laudă ...

V : îmi admira frumusețea,poate îi laudă talentul,dar e împotriva mea,împotriva iubirii mele...

E : Verona...dar eu te iubesc ...și nu îmi pasa de nimic altceva...

V : Nu e de ajuns...nu o să rămână linistit...o să mă încerce să ne despartă.

E : Adică ce vrei să spui? Ca mă parasesti?

V : Niciodată ! (îl sarută)

V : Spune-mi ce ai ! Spune-mi ce simți !

E : Mă simt ratat printre anii vestezi ai tinereții care a trecut pe lângă mine ca un vânt de toamnă târzie.

V : Ce spui , Emine ? încă ești tânăr !

E : Tânăr la chip...se poatedar sufletul? El e de mult îmbatrânit,tot ce îl mai ține în viață ești tu ! sunt în prezent ,nu pot atinge nimic din tot ce vadași totuși simt cum timpul mă vrea...cum tu mă vrea...ma ia și mă aruncă în valurile negurei, lăsându-mi mai nimic în suflet-doar amintirea unei alte vieți.O viață pe care nu o recunosc,nu știu ce a fost cu ea sau dacă încă mai există.Ma vad pasind pe o cărare ghidată de o voce lină...ca de înger (mângâie fata Veronicai) .Ma cred în Rai ,cu toate că în jurul meu sunt flăcări,ce mă ard, mă chinuie și mă golesc.În

toată mistuirea lor...paradoxal,eu nu mă pierd,și nu mă sting,ci mă aprind mai tare...ca fiecare colt din trupul meu scânteie și tresare la auzirea unui glas. Aud și-acum și simt cum mă patrunde și îmi inunda orice nerv spunându-mi:

V : Bunul meu Emin ! Scumpul meu Eminescu ! Domnul meu, iubeste-mă ! Să ne îmbrățisăm,Emin .Să ne îmbrățisăm Veronica- E ușor de spus , dar hai,întinde-mi bratele (îi ia mâinile în mâinile ei),ca eu pot să le ating și să le strâng(îi strânge mâinile)...și apoi tu să dispari ca prin farmec(îi da drumul și se întoarce cu spatele la el) El lasă capul ușor în jos apoi ea se întoarce iar spre el.

V : Și dorești a mea iubire...prin iubire până la tine

Săjung și a mea soartă azi de soartă ta să-o leg, Cum să fac?! Când eu micimea îmi cunosc atât de bine,

Când mareata ta fiinta poate nici n-o înțeleg...

E (zâmbind calm și luând-o de mână) :

O , vis ferice de iubire,

Mireasa blândă din povesti(ea zâmbeste)

Nu mai zâmbi! A ta zâmbire

Mi-arată cât de dulce ești...

V : Tu,ești singura fiinta pe care am găsit-o vrednică de o iubire atât de profundă precum este a mea .Și dacă nu aș avea meritul dureroasei mele iubiri,aș avea destul titlu ca să nu mă mai uit. Mitule (face o pauză scurtă),tu,te vei convinge că,din mii de ființe ,abia una poate iubi cum te iubesc eu pe tine;și dacă m-ai ucide te-aș iubi și în minutele agoniei.Mimi,te iubesc fără

scop și fără condițiile iubesc pentru a te iubi...

E : Iar eu...când te-am văzut ,dulcea mea Verona,m-am întrebat : de ce sunt eu în lume,când tu ai fost menită să fii ? Orb de aș fi fost,de cât amar scapam !Ah ! Cât ești de frumoasă! Atât de fragedă,te asemeni cu floarea albă de cires,și ca un înger printre oameni...în calea vieții mele iese. Te duci,s-am înțeles prea bine să nu mă țin de pasul tău,pierdută vecinie pentru mine,mireasa sufletului meu! Tu,Veronica mea, muza inspiratoare *Ai coborât pe Pamânt învaluind totul în raze albe și stralucitoare...*

V(grav) : Vârful înalt al piramidei ochiul meu abia-l atinge...

Lângă acest colos de piatră vezi tu cât de mică sunt- Astfel tu-n a cărui minte universul se rasfrânge, Al tău geniu peste veacuri rămâne-va pe pamânt.

E : Veronica,tu ești Verona mea, verona iubirii iubirilor lumii !

(se îmbrățează)

(cortina)

Luarea în stăpânire a spațiului reprezentării

Pe lângă spectacolul prezentat pe scena, teatrul este un loc unde oamenii vin de bunăvoie pentru a se relaxa, percepend, în liniște, anumite aspecte ale existenței în care se regăsesc. Și se simt ca în familie, regăsindu-se în personaje cu împlinirile sau neîmplinirile lor. Acest fapt înseamnă mult pentru actor. Actorul este cel mai emoționat individ din întreaga sală, deoarece scena are propria identitate și îi se impune direct într-o confruntare deschisă. Astfel, actorul își "încalca" principiile și își pierde propria personalitate pentru a-i încânta pe cei care îl privesc și îl ascultă.

Dacă până la spectacol, scena a fost mai "indulgentă", deoarece exista un regizor care creează anumite exerciții de familiarizare cu aceasta, la spectacol, ea nu-l iartă pe actor și—1 face să se simtă în continuă tensiune.

Fiecare pas făcut de cel de pe scena reprezintă o nouă victorie, iar până la sfârșitul spectacolului actorul reușește, de cele mai multe ori, să câștige "razboiul" împotriva scenei. În momentul în care actorul se simte sigur că așa-zisul război este încheiat, încearcă să se apropie de spectatori pentru a le arăta adevărata lui identitate; atunci când interpretarea personajului s-a sfârșit, el trebuie să le mulțumească pentru că l-au primit în suflutele lor.

Spectatorul are un rol foarte important în sală. Dacă el nu ar da nici o importanță celui de pe scena, cea care ar ieși învingătoare ar fi scena. Din acest motiv atenția și aprecierea publicului îl bucură pe actor și îi dă mai multă încredere în sine.

Este important să stim că luarea în stăpânire spațiului reprezentării în teatru trebuie respectată și realizată ca un deziderat major atât de actor, cât și de spectator.

Mariana Burlacu,
clasa a IX-a F

Teatrul este una dintre cele șapte arte ale lumii, ce presupune capacitatea de a te transpune într-o altă situație și de a da viața personajului interpretat.

Un adevărat actor reușește să-și păstreze personalitatea, indiferent de rolul pe care îl are în piesă și este cel care îi poate convinge pe spectatori de pregătire și talentul său.

Din dorința de a calca pe urmele marilor actori și de a le moșteni talentul, mulți dintre elevii liceului nostru s-au înscris în trupa de teatru "Îngerii de lut", condusă de domnișoara profesoara Anca Teodora Chihaia.

Echipa este formată din amatori, ce sunt copleșiți de vise și speranțe în momentul în care privesc timorati sala. După aflarea obiectivelor echipei de teatru a liceului, am avut revelația unor mari responsabilități. Astfel, de la început, am înțeles că arta de a juca pe scena presupune o puternică concentrare, o bună mișcare și tăria de a privi în ochi fiecare persoană și de a-i transmite starea ta.

Cu toate că este o echipă de amatori, conștiința unor elevi de liceu al elitelor, simulează o incandescentă de trăiri ce-ți conferă încredere și stabilitate. Preocupările micilor actori se îndreaptă către întregul arsenal al spectacolului de teatru, generând o atmosferă tumultuoasă, care surprinde și emoția primilor pași pe o scenă străină expusă, aflată la înălțime, precum și dragostea pentru publicul curios să afle în teatru o nouă școală.

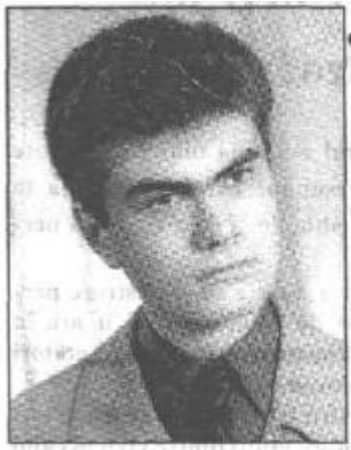
Cu siguranță, sunt persoane care întreaba ce reprezintă în ansamblu o sedință de teatru. Aceasta este un spectacol în sine în care au luat naștere frământările și în care învățăm unii de la alții să ne stăpânim emoțiile și să alungăm teama de a urca pe scenă și de a arăta ceea ce suntem cu adevărat.

Ca orice artă, și teatrul beneficiază de o psihologie, ce se resimte mai ales la nivelul personajului. Personajul este întotdeauna expresia unui sentiment ce este dat de individul pe care îl reprezintă. Un personaj poate fi interpretat în diferite moduri, în funcție de caracteristicile fiecărei persoane. Este mult mai important să dai viață personajului într-un mod original, dar și să încerci să afli personalitatea personajului.

Asemeni vietii, data spre a fi trăită nu jucată, sentimentele descrise pe scenă, implicit personajele care le înfățișează, trebuie trăite. Teatrul devine locul de întâlnire al trăirilor, iar spectacolul se dezvăluie dintr-o teatralitate interioară, care fierbe în mijlocul unor cuvinte, gesturi, mișcări și care se menține într-o strânsă luciditate a tehnicilor învățate.

Trăiti ceea ce prezentați pe scenă și faceți pe cei ce vă privesc să trăiască în aceeași lume cu voi.

Ioana Vilcu, cls. a IX-a F

Marian Augustin

IOAN

• **Data nasterii:** 5.03.1965 • **Studii:**
Institutul de Arhitectura "Ion Mincu", Bucuresti, 1990,
University of Oxford, St. Edmund Hali, (1992-1993) MPhil
University of Cincinnati, Ohio (1993-1994) MSArch Doctoral
 Institutului de **Arhitectura „Ion Mincu” Bucuresti** (1995-1998);
 Doctor al **Facultatii de Filosofie** a Universitatii Bucuresti (1999-2002)

Premii:

• Debutaaza în revista "Tribuna" (1981)
publica în: "Contemporanul", "Luceafarul", "S.L.A.S.T.", "Tomis", "Orizont", "Steaua", "Limba si literatura româna". "Eminesciana" 1981 si 1982, **antologiile** "Excelsior", Lânga tâmpla tarii", **precum si** în ziarul local "Delta".
 • **premiul ta** concursul national de **poezie** "Tinere condeie", 1981
 • **premiul al II-lea** la concursul de **poezie** "Panait Cerna", 1981
 • **premiul I** la concursul de **poezie** "Panait Cerna", 1982 • **premiul I** la concursul de **poezie** "Muguri de vis", 1982

Publicatii:

• "Gestica" (Colectia "Cartea cea mica, 1987)
 • "Partidul poetilor", Galati: Porto Franco, 1992
 • "Patria. Poporul si 10", Bucuresti, 1997 (premiul pentru poezie la Festivalul de poezie, Sighetu Marmatiei, 1995)
 • "Armata poporului", Cartea Asociatia scriitorilor, colectia "Poetii orasului Bucuresti,

"Poesis", Satu Mare, 1998)

• "Terapia prin scris", Petrosani: Matinal.
 200 (pozitiile 7-9 în topul national de carte al revistei Observator Cultural / 2000);
 • "Dez(în)cântarea României", Constanta: Ex. Ponto, 2001
 • "Ante-Loggia: Poezie 1979-1999". Bucuresti: Editura Vinea, 2003.

Mioriticele

I

Unde-mi este turma?
 Unde sunt acum?...
 Mi-amintesc doar clipa
 când plecam la drum,
 drum spre radacina
 brazilor, domol
 de-auzeam luceferi
 mii, pe cerul gol;
 tare era noapte
 - nu ma mai vedeam
 ma îmbratisam
 si-i sorbeam fiinta,
 visul, pâna-n ram...
 Mi-amintesc: padurea
 trupul mi-a primit
 si-mi vegheaza somnul
 verde, nesfârșit...

II

Cauta, maicuta,
 trupul meu în brazii
 - eu le-am curs în vene
 si le curg si azi:
 înfrunzesc sub luna
 si ma-ntorc în lut;
 trupul mi-i padure...
 Dar nu m-a durut...

Si mi-s drage stele
 atârând pe cer;
 pasari îmi sunt drage,
 ca-mi doinesc de dor,
 tot de dor, maicuta,
 dor de glasul tau,
 ca-1 aud... si totusi
 înfrunzesc mereu...

III

Când se face seara
 peste ochii mei
 si se-aude glasul
 turmelor de miei
 coborând din munte
 fara de pastor,
 moartea ma apasa,
 frunze ma-mpresor;
 mâinile-mi mângâie
 crengile de brad
 caci ma strâng în brate
 radacini. Si cad
 peste mine stele:
 merg în lumea lor,
 sa-mi aud povestea
 plânsa de-alt pastor...

Imn liceului "Spiru Haret"
(la centenarul liceului-1983)

Liceu tulcean, în care am aflat
 Ca omul este fluviu de azur,
 Plecam cu tineretea la catarg
 Spre-un viitor straluminat si pur!

Refren:

Tie, liceu înconjurat de ani
 Si dascalilor ce ne-au dus prin tine
 Mereu elevi, va spunem "La multi ani!"
 Dragostea noastra, toata, va ramâne!

Noi nu ne vom abate de la tel,
 Ci, drumul drept tinând întotdeauna,
 Cu dragostea de tara la drapel,
 Vom înfrunta neînfricati furtuna!

Refren:

Întorsi curând, iubind pe acest tarm
 Cu radacini solare în istorii,
 Un Aegyssus mai nou o sa duram
 Si ne vor creste truda urmatoarii!

Tie, Liceu înconjurat de ani
 Si dascalilor ce ne-au dus prin tine,
 Mereu elevi, va spunem "La multi ani!"
 Dragostea noastra, toata, va ramâne!

Panait Cerna

Note biografice

La 25 septembrie 1881, se naște în comuna Cerna, viitorul poet, pe numele sau adevărat **Panait Stancioff**. Între anii 1888 și 1893 urmează cursul primar la școala de băieți din sat. Din perioada studiilor liceale făcute la Braila, datează debutul său literar. La vârsta de 16 ani debutează în revista "Foaie interesantă" din 24 august 1893 a lui George Cosbuc cu poezia "Trecut" după Lenau, semnând pentru prima oară cu numele de Panait Cerna. Un an mai târziu, în revista "Carmen" apare poezia "Orientale", unde publică și Mihail Sadoveanu sub pseudonimul M.S. Cobuz. În același an, la 1 noiembrie, publică poezia "Nocturna" în revista "Floare albastră", titlu fiind dat de St. O. Iosif, simbolul romantic eminescian. La 9 august 1899 vede lumina tiparului poezia "Lor" în revista "Epoca", condusă de I. L. Caragiale. Se înscrie la Universitatea din București și optează pentru Facultatea de Filosofie. Aici îi va avea pe colegii săi eminenti: Eugen Lovinescu, I. Petrovici, Petre V. Hanes, D. Caracostea. Este ajutat de profesori celebri ai vremii: Titu Maiorescu și Smion Mehedinți. În noiembrie 1900 ține o conferință despre "Definiția și metodele în psihologia științifică", care a provocat ovatii. După ce își ia licența cu nota "magna cum laudae", Maiorescu staruie să i se acorde bursa pentru străinătate. În 1909 pleacă la Heidelberg unde urmează câteva semestre, apoi la Berlin, ca să urmeze literele. Un an mai târziu, la universitatea din Leipzig, începe să lucreze la teza de doctorat "Die gedanke Lyrik". În această perioadă trimite în țară poezii la revista "Convorbiri literare", iar la revista "Romano" din Arad, la 31 martie 1913 se publică ultima sa poezie "Cântec de martie". După numai o luna, poetul se stinge din viață, regretat de toți colegii, prietenii și profesorii săi.

Panait Cerna - un liric meditativ în toate poeziile scrise de Panait Cerna, poetul a abordat mai multe teme etice: mila, supunerea, suferința, binele, raul, divinitatea, idealul și arta, teme care traduc în fond un proces de interiorizare. Poezia "în pesteră" a fost publicată într-o perioadă prolifică pentru poet, în sensul că în același an, 1904, la revista "Semanatorul", au văzut lumina tiparului alte 11 poezii.

Textul poeziei "în pesteră" se înscrie în lirica filosofică a lui Panait Cerna. Poetul, prin eul liric, meditează pe tema regasirii identității ființei umane, menit să-și depășească crizele existențiale.

Poezia este construită pe o alegorie metonimică "peștera vieti-mi" (sintagma refăcută după celebrul vers eminescian "corabia vieti-mi")

Analogia este justificată de conținutul ideatic al poemului. Astfel, prima parte alcătuită din trei

catrene, ne dezvăluie atmosfera copleșitoare dată de senzația de nesiguranță pe care o resimte ființa launtrică a poetului în fața mediului închis și **lacustru al pesterii**.

Starea de apăsare, indusă de eul liric, este redată cu ajutorul epitetelor evocatoare: "tavane întunecate", "tavanul subred și-nnoptat", personificări: "tacute lacrimi", metafore: "suvite tainice de ape", fonetismul unor cuvinte. Toate aceste mijloace artistice concurează la crearea unor imagini artistice vizuale și auditive inedite.

Rezistența multimilenară a pesterii, **în ciuda** naturii potrivnice, servește, în viziunea luminoasă a eului liric, drept pilda omului. Aceasta este ideea exprimată de gânditorul poet în **a doua parte a poeziei** (alcătuită din ultimele trei strofe).

Ca procedeu compozitional, poetul folosește paralelismul sintactic (dispunerea ideilor **în ritm** simetric), vizibil în strofa a treia și a cincea: "Dar după ani de picurare Dar azi, când stau vântejuri grele S-au închegat coloane pline; Sa ne rapuna-orice avânt, Eterna boltii lacramare, Noi trecem fara pas prin ele în loc s-o surpe, o sustine Si-aproape izbucnim în cânt." În ultima strofa, poetul arată că sufletul vesnic tânăr al omului îi dă putere să învingă toate vicisitudinile existențiale.

Această poezie este în măsură să ne demonstreze valoarea **incontestabilă** a unui poet în adevăratul sens al cuvântului, a unui filosof luminos, și mai ales, a unui învingător al timpului și al acestui spațiu geografic, pe care l-a purtat mereu în suflet.

Irina Tulea, clasa a XI-a G

Critică-eseuri-comentarii

Ioana LUNGU

MIT SI DESACRALIZARE IN POVESTIRILE LUI VASILE VOICULESCU

Inspirându-se din tezaurul inepuizabil al credintelor populare românești, Vasile Voiculescu structurează universul povestirilor sale între mitic-laic, sacru-profan. Istoria duce la desacralizarea tot mai accentuată a societății, la abandonarea vechilor credințe. Prozatorul zugrăvește amurgul mitului într-o lume care se îndreaptă tot mai mult către valorile științei. Potrivit cercetătoarei *Gabriela Matiu*, "scriitorul dorește această regresie în vremea miturilor: caută salvarea pe cale magică și de aceea reînvie amintirea vechilor solomonari și a acelor oameni care mai păstrează legături mitice cu strămoșii lor totemici." în *"Lostrita"*, suprapunerea realului cu imaginarul conferă povestirii o aureolă de mister, specifică naratiunilor de factură onirică. Planul fantastic este sugerat în faza de debut prin proiecția întâmplărilor în sfera fabulosului folcloric. Credințele legate de demonii apelor sunt coborâte din domeniul abstractiunilor în sfera unei realități concrete autohtone: " *Pe Bistrita...* ",²⁾

Lostrita are o fizionomie incertă, metamorfozele ei slujind ideea ispitirii. Aliman se formează ca pescar alergând cu undița pe urmele lostritei miraculoase. El poate fi inclus într-o tipologie fantastică, careia aparțin pescarul Amin, Berevoi, Lupașul. Este categoria inițiatilor care au învățat să descifreze secretele tainice ale naturii. Goana după lostrita ia dimensiuni simbolice, traducând aspirația personajului la un absolut imposibil de atins. Eșecul inițial îl încredințează pe Aliman ca întâmplarea "nu este lucru curat" și îl determină să recurgă la practicile magice. Acceptarea vrăjii devine un fel de pact cu diavolul, ce presupune lepădarea "de lumea lui Dumnezeu", adică renunțarea la vechea condiție. Dispariția iubitei îl determină să recurgă la puterile miraculoase ale solomonarului și a doua oară. Magia este însă refuzată pentru că desacralizarea lumii devine tot mai accentuată, astfel că vrăciul se retrage peste munte, la neamuri, în ajunul nuntii cu "o fată mai îndrăzneată" are un vis premonitory.

La fel ca în *"Pescarul Amin"* sau în naratiunea "în mijlocul lupilor", finalul este apoteotic, sugerând atin-

gerea idealului.. După efemera fericire terestră, nunta magică a celor două personaje, aparținând unor lumi diferite, se înfăptuiește în moarte. Dar finalul narativii conține și alte semnificații, marcând proiecția în legenda și dezvăluind nevoia organică a omului pentru relatari fantastice. Epilogul atrage atenția asupra caracterului deschis al textului, care poate dobândi mereu semnificații noi: " Dar povestea lui Aliman a rămas vie și mereu mlădioasă. Crește și se împodobește an de an..."²⁾

" în teoria lui Voiculescu despre vânătoare se află încorporată o ipoteză asupra omului. Urcând pe firul concepției totemice până la izvoare, prozatorul își imaginează un individ uman la care forma animală primordială fuzionează perfect cu esența umană. Vânătoarea este, totodată, la Voiculescu, și elementul de legătură între povestitor și lumea povestirilor sale", afirma Elena Zaharia Filipas³⁾

Legată de spațiul montan, cu o simbolistică specifică, în sfera mitului, este grotă. Semnificațiile ei pot fi analizate în povestirea " în mijlocul lupilor". Pe vremea când omul se lupta cu animale mult mai puternice decât el, vânătoarea s-a constituit într-o adevărată artă supremă, simbioză de știință și magie, sacrificiu și încordare. A fost epoca în care au trăit strămoșii mitici ai Lupașului, de la care acesta a moștenit talentul de acțiune prin vraja asupra animalelor, supunându-le ca un adevărat stăpân. Dezvoltarea civilizațiilor duce la decăderea vânătoriei primordiale, pastrându-se doar ecourile ei în practicile magice ale vânătorilor de la țară: folosirea glontului descântat, a unsorilor vrăjite, a talismanelor, credința în zile "faste" și "nefaste"; asemenea pescarului Amin care mai păstrează înfatisarea morunului mitic, Lupașul ne apare răspândind în jur un iz salbatic, adevărată reminiscență animalică. Dacă pentru un pescar mediul specific de viață este apă, pentru un vânător este pădurea. Trăind în mijlocul lupilor, el le deprinde limba și obiceiurile,

dobândind o adevărată putere magică *Dimbă și comunicare*

credințe, însă noua societate apelează la spiritul tradiției pentru a se întări. Ritualul magic duce la metamorfoza vânatului, care-și regăsește puterea inițială. Pentru a se asigura eficiența ceremonialului are loc și o întoarcere a lumii la epoca lemnului și a pietrei.

Ca și Amin, Berevoi se transformă în gând și coboară astfel la originile neamului sau pentru a recâștiga forța magică pierdută. Demersul echivalează cu redobândirea condiției primordiale, cu toate că el conține în sine și eșecul, vânatul dându-și seama de condamnarea inevitabilă a lumii în care a trăit. E vorba de dispariția treptată a mitului, căci *"Magia se istovise în om. Puterile ei se stramutaseră în fier și în otel"*. O nouă lume se ridică pe ruinele vechii civilizații, o lume mai puternică, ale cărei simboluri sunt fierul și otelul. Sacrificiul solomonarului (rapus de taur) este o reîntoarcere la stramosi, prin intermediul morții.

O discuție despre vise constituie prologul povestirii *"Caprioara din vis"*. Un sculptor rememorează o întâmplare din tinerețe care i-a revelat că vânătoarea este *"obârșia artei"*.

Iubirea și copilăria sunt stări ce permit reintegrarea într-o condiție mitică. Atrăs de misterele naturii și de superstițiile stravechi, prozatorul le amplifică și le potentează prin ritmul fascinant, el însuși, al naratiunii. Miraculosul magic se transferă în povestirile lui Voiculescu din fascinația basmului, căci lumea imaginată de scriitor se conservă într-o scurgere a timpului care sfidează realul.

Vasile Voiculescu și-a conceput povestirile ca pe semne concrete ale unei realități invizibile, dar omniprezente, care este realitatea spirituală.

Horizontul arhaic este proiectat în lumea satului, în dimensiunile unei naturi încremenite, în misterele ei, la care prozatorul se întoarce firesc, fără spaimele omului modern; ci cu liniștea interioară a celui care marturisează drept cel mai mare noroc al său acela de a se fi născut la sat, într-o atmosferă *"autentic rurală, ritmată de anotimpuri, poruncită de natură, înseilată pe datini și stravechi obiceiuri"*. (Vasile Voiculescu)

Când, în 1966, vedeau lumina tiparului *"Povestirile"* lui Vasile Voiculescu, Vladimir Streinu recunoscă în noul prozator pe acela care *"a dat povestirii românești o altă vârstă literară și nu e nici o îndoială că proza lui narativă, într-o bună traducere, și-ar croi un drum în literatura universală"*.

DGABRIELA MATIU~*"MONOGRAFIA UNUI ISIHAȘT"*. ED.TIMPUL, IASI. 2004
2)VASILE VOICULESCU-POVESTIRI, ED. ALBATROS, BUC, 1997
3)ELENA ZAHARIA FILIPAS-"INTRODUCERE ÎN OPERA LUI VASILE VOICULESCU, ED.MINERVA, BUC, 1980

Violeta

GHERASIM

Comentariul literar al Amintirilor din perspectiva elementelor situației de comunicare

Lectura...lectura este, în opinia mea, un loc al paradoxurilor lumesti. Prin scrisul literar, care constituie un joc superior, însuși scriitorul se îndreaptă către originile identității sale, către resursele proprii sale creatii.

În raport cu realitatea, textul poate fi non-literar sau literar. Textele literare sunt fictiuni, chiar dacă pleacă de la realitate, pe care o reflectă mai mult sau mai puțin. Într-o asemenea lucrare se emit, de fapt, ipoteze despre realitate. Pentru ca un text să fie considerat literar, trebuie să transmită o impresie individuală, subiectivă asupra realității, să producă idei general umane, să emoționeze receptorul și să aibă o construcție specifică.

Creatia "Amintiri din copilărie" are toate caracteristicile de mai sus, deci este un text literar. Privit ca un tip special de comunicare, textul literar va avea și el o temă, reprezentată de semnificația generală a textului. Datorită contextului, tema este purtătoarea informațiilor cunoscute atât de emitator, cât și de receptor, fiind punctul de plecare al comunicării, elementul despre care se va comunica ceva nou. În "Amintiri din copilărie" tema este copilăria, iar restul sintagmei, "amintiri" comunică o informație nouă, referitoare la tema și se numește rema. Din asocierea temă+rema rezultă enunțul, prin care la o informație cunoscută (tema) se adaugă o informație nouă (rema).

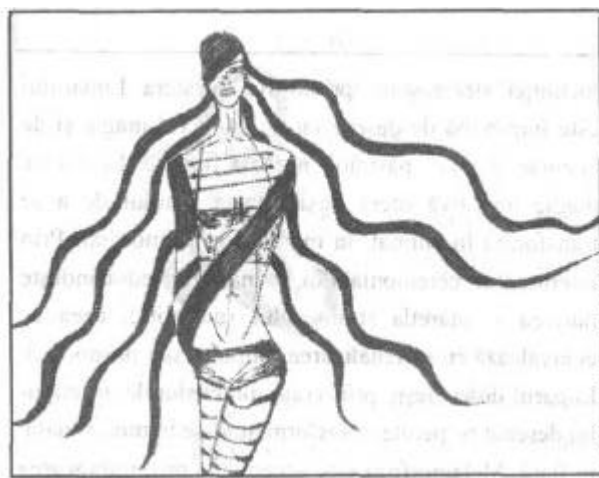
Contextul este îmbinarea de cuvinte, enunțul sau situația de comunicare în care apare un cuvânt sau un text. El poate fi lingvistic sau situational, în cazul în care este vorba de o situație de comunicare, așa cum se întâmplă și în "Amintiri din copilărie".

Situația de comunicare poate fi curentă, familiară sau oficială, în funcție de statutul receptorului,

limbajului.

Opera literară are disponibilități nebanuite, ceea ce face ca variația stilistică să se justifice în creația celui care a fost numit "Homer al nostru", începutul capitolelor I și al II-lea ("Stau câteodată și-mi aduc aminte..", "nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul nașterii.."), ca și dese intervenții ale omului matur stău sub semnul limbajului curent și familiar. Alături, naratorul recurge la limbajul oficial, impus de o anumită situație de comunicare, cum ar fi discuția cu matusa Marioara : "Apoi dar, mai rămâi sănătoasă ; și-mi pare rău că nu-i vară Ion acasă, că tare-as fi avut plăcere să ne scaldăm" . Intervine imediat cealaltă voce a naratorului implicat, care recurge la varianta familiară : "Știi c-am nimerit-o ? bine că nu-s acasă ; și, de n-ai veni degrabă, și mai bine-ar fi !".

Se pune problema : cum poate un adolescent să cunoască lumea, aspectele sociale ? "Stau câteodată și-mi aduc aminte" de oamenii pe care i-am cunoscut. I-am cunoscut în împrejurările reale ale vieții, dar, mai ales, i-am cunoscut în

universul lumilor ficționale: eroii din filme sau eroii literari. Am, prin forța lucrurilor, ca orice altă ființă, posibilitatea limitată de trăire directă. Însa posibilitățile, ficționale de cunoaștere, sunt infinite. Așa mă pot îmbogăți și eu sufletește.

"Amintiri din copilărie" este o operă memorialistică, un roman al formării individului, "un Bildungsroman". Este o creație a "vârstei de aur", în care se prezintă lumea Humuleștilor, cu oamenii ei, ce devin entități, o dată pentru totdeauna. "Copilaria copilului universal" (G. Calinescu) este ilustrată în acest univers rustic, care devine pecetea unui popor, cel român.

Nica este centrul acestui univers, iar discursul narativ ilustrează un personaj care se inițiază în legile vieții. Ca orice alt personaj din opera lui Creangă, eroul

este înfățișat plecând de acasă în căutarea unui rost.

Comunicarea - în opera humuleșteanului - îndeplinește, într-o pondere mai mare sau mai mică, cele șase funcții specifice. Este evident că în cele patru capitole se reflectă, pe lângă universul subiectiv, și universul obiectiv: satul, instituțiile vremii, tradiții, obiceiuri, îndeletniciri. Importantă, în acest sens, este funcția referențială (denotativă) care privește situația de comunicare, contextul, reperele, la care atât E, cât și R se raportează ca la un dat obiectiv: satul românesc la jumătatea sec. al XIX-lea, în care, datorită evocării, timpul se dilată, relatarea proiectându-l pe cititor (receptor) "la începuturi", creându-i impresia permanentă a unei civilizații materiale și spirituale fiintând din veac.

Autorul nu urmărește o ordine cronologică a întâmplărilor, ci evidențierea acelor pasaje ce reprezintă un sistem de referință în evoluția eroului. El este prezentat în strânsa legătură cu mama sa, o femeie ambițioasă, care își iubeste copiii mai mult ca orice și cărora se străduiește să le construiască un rost în viață. Dominantă este funcția emotivă (expresivă), centrată pe E-ul mesajului, care își dezvăluie sentimentele, judecățile, mesajul devenind subiectiv, capătând valori afective.

Se creează astfel planul subiectiv animat de un personaj în devenire, prin care timpul concret, individual se măsoară într-o cadență de evenimente specifice vârstei: prinde muste cu ceaslovul, încăleca pe Calul Balan, darăma casa Irinucai, smântânește oalele, fura pupaza. Apoi, vin "alte, la rând": scaldatul, întâmplările de la Târgu-Neamț și Falticeni, plânsul "cu zece rânduri de lacrimi" în momentul dezradăcinării, adică al plecării la Socola.

Capitolul al IV-lea cuprinde tot ce s-a scris mai duos, mai sensibil, într-un limbaj purtând pecetea folclorică despre comunicarea sufletească dintre om și locurile sale natale. Accentul cade acum atât pe funcția metalingvistică, căci locutorul urmărește înțelegerea corectă a mesajului, dând explicații, comentând, cât mai ales pe funcția conotativă (impresivă), care este centrată pe receptorul mesajului pentru a-1 determina să acționeze, să se implice în comunicare, prin repetiții cu valoare de insistență ("Dragu-mi era satul..., dragi-mi erau tata și mama" etc.), prin exclamatii, prin propoziții nominale care atenționează, prin adjective și adverbe care evaluează prima judecată de valoare. Se poate vorbi și de c. funcție poetică, centrată pe mesaj. Emitatorul (evoce torul-autor) aduce un sens suplimentar mesajului, fie pentru a-1 înfrumuseța, fie pentru a servi o

altă funcție a limbajului, mai ales pe cea metalingvistică: "Juni nu se da scos ursul din bârlog, taranul de la munte stramutat la câmp, și pruncul, dezlipit de la sânul mamei sale, așa nu mă dam eu dus din Humulești(...)"

Instanta narativă, care monologhează cu propriul sau cuget, este prezentă în toate capitolele. De altfel, se observă că fiecare capitol debutează sub semnul prezentei autoriale care-și urmărește propriul sau "eu": "Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nasterii mele, la casa parintească din Humulești (..) parcam să saltă și acum inima de bucurie". În capitolul al IV-lea, privit din perspectiva modernă, Nica este prezentat într-un proces al devenirii "sinelui".

O altă funcție a comunicării, prezenta în toată opera lui Creangă, este aceea fatică (de contact), centrată pe canalul de comunicare (mai mult oral decât scris), prin care locutorul (narrator și actor) se asigură că poate stabili comunicarea cu receptorul (auditorul), că aceasta nu este perturbată, verificând receptarea corectă a mesajului. Recurge, în acest sens, la interjecții, interpelări, construcții incidente, imperative, expresii paremiologice: "Iacă, așa se poate înșela omul, când nici n-a gândit, dacă nu știe a judeca bine. Inșă iar mă întorc și zic: "tot patitu-i priceput!" sau "hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea singură e veselă și nevinovată. Și, drept vorbind, acesta-i adevărul."

Asadar, din cele expuse rezultă că opera lui Creangă este mai mult o formă a comunicării orale, deoarece E-ul și R-ul sunt prezenți simultan în momentul producerii mesajului, chiar dacă nu stau față în față. Cele șase funcții coexistă în actul comunicării, neputând fi separate. În structurarea unui text se poate observa că unele funcții devin dominante, servind scopul mesajului care este, în cazul "Amintirilor din copilărie", alcătuit dintr-o succesiune de enunțuri realizate prin multiple posibilități de combinare lingvistică.

Opera lui Creangă zugrăvește zburdalnicia și nevinovăția vârstei copilăriei. Firele narative se țin cu migală și firesc în jurul personajului principal, ca personalitate tutelată. Ritmul acțiunii contaminează totul. Întâmplările rememorate de autorul, aflat la vârsta maturității, a reflexiei și nostalgiei, conturează evoluția eroului, în strânsa legătură cu cadrul social.

Timpul a trecut peste Nica. Rememorând și eu acum, ca și alta dată, lumea "Amintirilor" și personajul Nica pot spune cu precizie că este un erou care m-a impresionat și căruia îi datorez prin intermediul unui text fictional cunoașterea unei vârste și a unei lumi.

Invitatul nostru

Florian-Augustin

DUMITRU

*Seminarul Teologic "Kesarie
Episcopul", Buzau*

•Data si locul nasterii: 26 noiembrie 1988, Buzau

•Debut în revista "Renasterea", Buzau - revista "Muguri" a Seminarului Teologic "Kesarie Episcopul", Buzau - volumul de poezii "Confesiuni lirice"

•Premii - locul I la concursul inter-județean de creație literară "Ars Nova", Braila 2005

Nasterea unui noncentaur

Si totusi este,
Dar nu este un centaur
Probabil ca lacrima Afroditei
Ti-a fermecat ochiul,
Una peste alta,
E noaptea trista a muncii
Si a descoperirii sinelui, pentru bietul
arhonte
Ce scoate din neant
Ideea, apoi templul.

- Nimic nu se poate transfigura fara o continuare
Si apoi eu sunt grec
Tu nu esti nici grec, nici fara grec.
Iesi din ecuatie
Cu umila-ti inexistenta.

Stii ce-mi place la tine,
Ca nu esti nici mândru
Nici fara mândru,
Apoi eu sunt grec.

Si ceasul are clipe si pentru schimbare,
Iar templul se roade,
Dar autostrada ramâne
Ce duce spre plaja aflata doar în amurg si în
continuare.

Eu sunt grec
Tu nu esti dorinta de a fi
Si nici nu esti.

Poate doar când voi fi închis
în albia râului nocturn
Voi realiza cum am trecut pe lângă tine,
Iar tu nu erai ca mine grec.

- Mai am doar patru zile
Si o plictiseala mare

- Mai sunt 5 lumi
Si plec.

Nasterea luminii

Pietrele faceau scânteii,
Era momentul când
Destinul plictisit de existenta nesfârșitei
inertii
își modifica cursul.

Aerul era încă rece,
Mincinos în lumina tainica alb-negru.
Nu se anuntau zari
Sau venirea vreunui Mesia,
De aceea privirile mai erau încă aruncate,
Pur si simplu, în forma unor 360°,
Cerc în fiinta recompusa
Dupa alte criterii ale psihanalizei freudiene.

Aparitia destul de vaga
A rasturnarii de situatie
începuse a opune rezistenta
Ea adusesese o alta lumina,
Temporală, mai clara,
Cu origine rupta din scânteii,
înlocuind Lumina difuza
A stelelor de pâna atunci.

Doar cele 180° ramase
Alterau vechiul stil de a privi,
Închisera toate formele de existenta,
Chiar si noile raze de lumina
Ce-si ascunsera puterea pâna atunci,
În cercuri concentrice,
Înjumatatind
Sferele din subconstient
Si valoarea de existenta.

Florin - Radu
GOGIANU

Coarde

•Data si locul nasterii: 8 mai 1987, Brad, Hunedoara

•Studii: Elev al Colegiului National "B.P. Hasdeu", Buzau, clasa a XII-a J

Premii:

•2005 Marele Premiu, concursul de creatie "Ioan Alexandru", Bisoca

•2005 Premiu pentru literatura de anticipatie si aventura fantastica, consacrat Centenarului Jules Verne, etapa nationala

•2005 Premiul I, concursul de literatura religioasa "în Vinerea Patimilor"

•2005 Premiul I, concursul national "Tinere Condeie", etapa judeteana

•2005 Premiul al III-lea, Concursul I.L. Caragiale

• 2005 Premiul Special Concursul National "Mihai Eminescu"

•2004 Premiu pentru proza, concursul national "Tinere Condeie", editia a XXXVII-a

•2004 Mențiune, concursul National de Cultura si Civilizatie Europeana "Europa mai aproape de noi", eseu.

•2004 Premiul I la concursul "Europa de mâine", etapa nationala Apartenenta la organizatii profesionale:

• Redactor al revistei "Viziuni" a Colegiului National "B.P. Hasdeu"

•Redactor al revistei "Axis Mundi"

•Membru al Cenaclului National "Sagetatorul" • Presedinte al Cenaclului Literar "Underground"

•Membru al Cenaclului Literar "Ad Astra", al Colegiului "B.P. Hasdeu" Publicatii:

•"Valul", volum de proza scurta, 2005

• în revista "Viziuni" a Colegiului National "B.P. Hasdeu", Nr.3, 4- Anul II

Legatarul testamentar al fetei, avocat de familie sau trimis de pe lângă Parchetul Politiei, asta nu am înțeles, sosise într-o vineri perfecta de 13 si mie îmi paruse ca picase atât de nepoftit încât era mai sa nu ma ridic de la birou. Adoptase morgia posomorâta de functionar public usor superior, usor plictisit, si-mi înmâna scrisoarea desfacuta, cu sigiliul rupt. "Domnisoara a vrut sa primiti scrisoarea asta. E desfacuta pentru ca a fost folosita drept proba în ancheta. S-a dovedit ca a fost sinucidere." "Care domnisoara?" Am rostit iritat, aproape rastit, deranjat de eficienta peste masura a avocatului. "Zeita Coardelor, mare pacat ca a murit! Bina-seara!" si s-a grabit sa fie înghitit de umbrele tot mai încrezatoare ale curtii. M-am stapânit sa strig dupa el si sa-i cer alte lamuriri, surprins si de afectivitatea aproape insesizabila, de care nu-l credeam în stare, din ultima replica.

În zilele ce au urmat am citit si recitit scrisoarea lunga, scrisa cu o noapte înainte de a fi gasita, asta judecând dupa data din antetul paginii. Probabil as fi trecut mai usor peste cele întâmplare si as fi revenit la îndatoririle mele de cu fiecare zi daca nu ar fi fost îndemnul imuabil de la sfârșitul scrisorii: "Sa nu uiti nimic! Scrie!" îndemn ce-mi provoaca de la o vreme insomnii crunte si care ma silit sa învat misia pe-de-rost. Nu vad ce as putea sa fac decât sa-i scriu povestea. Pâna la urma eu sunt probabil singurul care detin elemente atât de rare din biografia ei, strecurate printre rândurile paginilor, primite în conditii atât de neastepate.

Stiai ca instrumentele muzicale nu au corzi?
Au coarde. Eu sunt un epistemolog cunoscut nu neaparat pentru lucrarile mele de filosofie a stiintei (de altfel inedite), ci mai degraba pentru proza si romanele pe care le-am publicat ocazional, ce au avut parte de o critica destul de buna si care, spre surprinderea mea, au fost gustate de catre cititori. *Ti-am ascultat cândva o prelegere de filosofia artei tinuta la Conservator. Mai târziu ne-am cunoscut la receptia aia oribil de formala din Chicago.* Coborâsem doar de câteva ore din avion pe aeroportul metropolei americane. Primii pasi pe pamânt americu a; mi-au trezit nici un fel de sentiment deosebit, nici macar o usoara tresarire. Doar realizarea faptului ca sânt extrem de obosit. Ceea ce mi s-a parut a fi valabil pentru toti locuitorii acestui, de altfel, admirabil oras. Din fericire trimisul Universitatii unde aveam sa predau de acum încolo m-a dus direct la noua mea locuinta, o casa destul de

mica, însa care se potrivea perfect nevoilor mele neglijabile si mă înștiintat ca va veni sa ma conduca la receptia din acea seara, organizata în nu stiu ce scop, dar la care aveam sa-l cunosc pe decan si o parte dintre profesori. Dupa cum ma asteptam, schimbul de politeturi din acea seara m-a dezgustat, întrezarind limpede ca prezenta unui balcanic usor excentric nu este pe placul tuturor. În rest totul a fost admirabil impregnat de spiritul valorilor americane. Pe ea o observasem într-un moment în care prezentările se terminasera. Se strecura printre invitati ca o fantasma, fara sa-i atinga, iar albul rochiei lungi de seara, în loc sa o scoata în evidenta prin contrastul cu sacourile negre din jur, parca îi atenua prezenta. Avea ceva din calitatea sunetului, miscându-se parca prin comprimari ritmate ale aerului decât prin mecanica uzata a fiintelor bipede. Si-a instalat violoncelul imens în comparatie cu fiinta ei distilata, si-a înclestat picioarele în jurul trupului de lemn vibrând si în momentul în care s-a aplecat asupra lui, cu arcusul într-o mâna si cu degetele mângâind griful neted, mi s-a parut ca ceva din trasaturile fetei sa obturat, ea si violoncelul unindu-se într-o singura fiinta teribila, usor monstruoasa prin înconvoierea spatelui, dar perfect posibila prin ea însasi. Astepta cu privirea pierduta într-un punct din fata ei, își încerca arcusul prin doua ciupituri surde si fara nici un semn acorduri vuite pornira din fiinta nou imaginata sub ochii mei. Si-au întors cu totii privirile goale, cuprinsi de o atât de improbabilă nostalgie. *Cântam parca pentru statui, încrâncenata, le aduceam aminte de imensitatea oceanului pe care l-au strabatut pentru o noua viata, de farmecul coloniilor împrastiate pe coaste, le-am readus durerea trecutului pierdut. In noaptea aceea toti au visat; pentru prima data dupa foarte mult timp.*

I-am vazut în zilele urmatoare pe acei oameni transfigurati, chiar puțin stângaci în miscari, de parca trupul le-ar fi gazduit o emotie clandestina. Surprins de faptura de pe scena, am îndraznit sa-mi întreb ghidul (unul dintre viitorii mei studenti) cum se numea fata. Mi-a zâmbit usor surprins. Nu v-ati cunoscut înca? Este "Zeita Coardelor"! Si imediat mi-am dat seama ca am pierdut timpul, caci am vazut-o disparând de pe scena printre invitati, topindu-se cu violoncelul sau printre frescele holului impunator. *Te-am zarit atunci doar pentru o clipa. E drept, te simtisem de cum am început sa cânt, de la primele note. Sunetele mi te-au recunoscut.*

Normal ca auzisem de ea. Doar ne nascusem în aceeași tara. Desi nimeni nu stia de unde a aparut, nu i-au contestat talentul. Depart de a sti exact ce a adus nou în muzica, îmi pareea ca niciodata n-am auzit un violoncel cu adevarat decât ascultând-o pe ea (ineditul tine mai mult de cantitate decât de calitate în lumea criticilor; novatorul aduce dupa sine si recunoasterea în mod inevitabil, atâta timp cât se înscrie într-o linie progresiva, sau, în cazuri serios abstractizate, important este sa para ca se înscrie în acest sens, acelasi lucru întâmplându-se în mai toate stiintele). Ma gândeam la farsa evolutiei continue promovate de istorici si îmi spuneam ca muzica mereu le-a contrazis teoria. Un Beethoven sau un Mozart ramâne de neatins. Ea si violoncelul ei nu au nimic în spate care sa le sustina existenta. Au aparut de nicaieri.

Sunete baritonale îmi pareau înca sa mai rezoneze pe stradutele impecabile, luminate de felinare anemice, pe unde ma plimbam sub pretextul atât de convingator aici ca vreau sa iau puțin aer. De fapt speram sa o întâlnesc pe ea. Banuiam ca nu a plecat cu nici o masina. Si într-adevar, dupa un colt de strada (deja ma departasem destul de mult) ne-am întâlnit fata în fata. M-am prezentat direct în româna, usor fâstâcit. A schitat un zâmbet, semn ca ma recunoscuse probabil de la receptie, si-a rostit numele si mi-a întins mâna fina, însa cu degete atât de aspre încât senzatia de irealitate s-a rupt imediat. Fiinta asta chiar avea un trup material. *Chipul tau, în acea noapte incerta, mi-a amintit de prelegerea ta de la Conservator. Eram studenta în anul II la violoncel, singurul instrument mai echilibrat decât contrabasul si mai puțin arogant decât vioara. Îti auzisem pentru câteva clipe vocea, trecând pe coridorul incintei si m-am decis sa intru în sala. Vorbeai despre "teoria coardelor", studiata în fizica si încercai sa imaginezi, prin analogie cu teoria relativi-*

tatii, ce impact ar fi avut asupra unei culturi o astfel de teorie odata postulata.

Teoria coardelor nici macar nu este o teorie. Este un construct matematic. Printr-un accident spun unii, la începutul anilor '80 am ajuns sa teoretizam aceasta problema atât de avansata matematic încât se pare ca am descoperit-o mult prea devreme. Daca mintea umana nu ne va trada, atunci vom putea cunoaste o lume plina de entitati abstracte miscându-se în 16 dimensiuni, coardele, ce ne vor permite sa avem o imagine unitara asupra universului. Desigur, la un moment dat, prezicerile matematice calculate astfel vor putea fi observate experimental si atunci sute de mii de foi pline cu calcule si formule descriind lumi imaginare si improbabile vor câstiga realitate. Ecuatii complexe ce oscilau doar pe foaie si în mintea oamenilor, în spatii infinite, multidimensionale, unde timpul exista sau nu, formând particule elementare si forte specifice, vor trece în lumea actuala si vor deveni coardele pe care nimeni nu le va vedea vreodata (sunt atât de mici încât un atom ar pareea cât sis temul solar

pe lângă ele) dar despre care toată lumea știe că există și sunt răspunzătoare pentru această lume. Se vor misca așa cum le-a fost prognozat, explicând toate fenomenele fizice imposibil de descris prin mecanica actuală. Această mișcare, vibrație neconținută, este cea care a creat punctul cu volum zero și masa infinită de la începutul universului, cea care ține pamântul laolaltă, cea care ca o simfonie a creat omul; ființa ce ia rîndul ei a creat coardele... *Am vrut atunci să cânt ca ele. Doar o partitură muzicală ar % putut sta la baza lumii. Am terminat Conservatorul și vreme de, câțiva ani n-am mai exersat. Am ascultat în ziua de zi, noaptea de noaptea, fiecare zgomot, fiecare mișcare, fiecare vibrație; până am învățat pe de rost tot ceea ce se poate auzi. Lasam câte o singură notă să pună stăpînire pe mine, să-mi cuprindă trupul vind tăios printre membranele celulelor, apoi urcînd încet pe sira spinării, ca o furnicătură printre nervii reduși și ei pentru prima dată la vibrații sonore. Trecuse atîta timp și încă nu puteam să percep ne-auzitul. Apoi nopți întregi am încercat să reproduc pe violoncelul meu aceste sunete. Însă nu am reușit până nu am învățat timbrul fiecărei coarde, până nu am supus arcusul. Am stors fiecare sunet din acest minunat instrument, sunete aparent seci și solitare, pe care le-am pastrat vii în memorie, catalogate și ordonate precis, aproape matematic. Erau nopți de infinită goliciune. Desființasem totul în jurul meu, pentru a putea să compun fantasmă de acorduri și arpegii. Îmi paream că-mi pierd mintile însă continuam. Auzul mi s-a atrofiat din cauza sunetelor disecate, analizate până la cea mai mică undulație. Însă deja nu mai conta. Auzeam acum prin trenurile de note emise de coardele violoncelului. A apărut pe scenele lumii brusc. Aducea cu sine o muzică nouă, ciudată, parca fără început și sfîrșit, o muzică plină de contradicții, de înălțări și caderi. Nu era doar interpretarea de excepție, menită să încălzească până și o piatră, era chiar muzica ei cîntată fără partitură și niciodată la fel. Critici din toată lumea au încercat să-i găsească înțelesul lucrărilor ei, nereușind nici unul să treacă de hatisul emoțiilor stîrnite. Așa că au încetat să mai rationeze...doar muzica. Mai întîi ziaristi notorii și apoi istorici în toată firea au încercat atunci să-i dezgroape trecutul. Ori nu au găsit nimic deosebit, ori erau definitiv sub vraja ei, caci niciodată nimeni nu a aflat despre ea mai mult de ce scria pe prima copertă a albumelor.*

Sunetele nu gresesc. Niciodată. Doar ca nimeni nu le distinge decît atunci cînd se leagă între ele în armonii și octave simple. Nimic nu e întîmplător în lumea lor. O vibrație o provoacă pe cealaltă, totul într-o mișcare prea amplă pentru a o percepe careva mai mult decît ca pe un Haos în desfășurare. Sunetele sunt singurele entități care nu au determinări precise. Dacă te apropii de ele nu le vei simți cum rezonază, dacă le vei diseca timbrul nu vor mai fi de găsit. Dar tocmai această probabilitate precară le îngaduiește existența; și doar entropia parțială ar putea crea o lume atît de complexă. Nu a fost de-ajuns să ascult. Un sunet îl stîrnete pe celălalt desi uneori tocmai această legătură nu o vedem...sau nu o auzim. Trebuia să cânt. Eu nu exist mai departe de violoncelul meu așa cum tu nu existi mei departe de cartile tale. N-am avut însă niciodată certitudinea unui destin decît după ce am găsit

ordinea nefirească a vibrațiilor. Stiam deja zgomotul unei prea mari iubiri, sunetul uitării sau acordurile frumosului. Am avut grija să nu imit niciodată. Am cîntat apoi oameni cu gîndurile și istoriile lor, istorii pe care nu le auzisera și gînduri pe care nu le banuisera.

Prima dată am văzut-o la un concert în Londra. Era una din primele ei reprezentatii. I-am zărit numele pe un afiș și desi nu-mi era foarte cunoscută am decis să mă duc să o ascult. De atunci am observat că desi niciodată nu cînta două piese identice, nu puteai să faci o distincție valorică între ele. Dar ceea ce a rămas întotdeauna ca o pecete a sunetului ei era consistența materială pe care o capatau pasajele ei muzicale. Nu puțini erau cei care spuneau că le este suficient să închidă ochii și să asculte pentru a li se dezvălui în fața ochilor o altă lume, nu făda și instabilă ca materia din care ne sunt făcute visele ci omogenă și uneori mai concretă decît realul...*cu siguranța mai de preferat decît realul. M-am întrebat mereu dacă sunetele sunt descoperirea mea. Dacă au stat tot timpul în jurul nostru, neauzite decît accidental iar eu sunt cea care după o clipă de nebunie am învățat să le strunesc. Îmi pare puțin probabil... dar dacă este așa, atunci n-as fi cîntat niciodată fără să ascult prelegerea ta de la Conservator. Eu n-am parinti pe care să-i cunosc. Uneori îmi pare că și eu m-am născut tot dintr-o mișcare aleatorie a sunetelor.*

Acum, către sfîrșitul scrisorii poate te întreb de ce ti-am scris tocmai tie. Pentru că vreau să las un semn că am existat. Sunt conștientă că am trecut printre oameni nu mai mult ca un sunet. Și oamenii uita ușor. O justificare nu caut caci altă lume decît pe cea a vibrațiilor nu o cunosc iar aici alegerea mea este perfect posibilă; eu nu am auzit niciodată cîntecul a două lucruri: Iubirea și Moartea. Prin această scrisoare poate am să o ascult pe prima. Însă existența unui sunet este efemeră și mai nimic nu îmi dă dreptul să exist mai mult decît este nevoie. În această seară îmi voi cînta moartea.

Au găsit-o spre dimineață. Rapoartele oficiale au ezitat să ofere detalii. S-au mulțumit să constate decesul. Spre seara toată lumea știa însă că alături de ea au găsit violoncelul cu o coardă plesnită. Sinucidere trebuie să fi fost, s-a auzit, dat fiind că au găsit pe gâtul ei o urmă vinetie, asemănătoare cu spiralele coardei. Este inutil să vă spun că eu nu mai cred nimic din toate acestea. Cu trecerea timpului amintirile îmi par din ce în ce mai incoerente. Ceilalți au început deja să uite. În mod invariabil însă, oamenii care au ascultat-o pastrează gînduri nestiute în spatele privirilor nostalgice. Dacă îmi aduc aminte ceva, atunci este ceea ce simteam atunci cînd o ascultam. Spre deosebire de ceilalți ce se lasau copleșiți de lumi imaginare alcătuite din unde și strune, eu nu simteam decît o căldură imensă...*

?Teoria Coardelor sau Teoria Supercoardelor) a apărut la începutul anilor '80, cu puțin timp înainte de nașterea mea sau a ei. Stephen Hawking, probabil cel mai cunoscut fizician al secolului trecut (după A. Einstein) definește particulele drept unde pe coarde. Desi Coardele s-au născut din mintile oamenilor, îmi pare că ele ne-au născut pe noi doi...în prezent există mai mulți fizicieni și matematicieni care studiază această direcție de cercetare și spera că în următorii ani să dobîndim o viziune unitară asupra universului. Este de văzut dacă o vor realiza.

PARTENERIAT

- etapa din 21-22 mai -

Suntem pe vasul " Vrancea ", în drum spre Sf Gheorghe, într-o excursie minunata, în cea de-a doua zi a parteneriatului colegiului nostru cu elevii si profesorii de la Colegiul National " B.P.Hasdeu " din Buzau si de la Colegiul National "Mircea cel Batrân " din Constanta. Ieri, în cadrul întâlnirilor de Ziua Scolii noastre, Sf. împarati Constantin si Elena (21 mai), au avut loc activitatile stiintifice si artistice pe sectiuni: sesiunii de comunicari, cenaclul literar, teatru si întrunirea redactorilor revistelor scolare.

Reporterii revistei scolii au luat câteva interviuri doamnelor profesoare de la Buzau, în timpul excursiei pe Dunare.

Reporter: Buna ziua! Sunt Catana Anca si sunt reporter al revistei "Aspiratii literare " a Colegiului Dobrogean "Spiru Haret". As dori, domnisoara profesoara Gabriela Matiu, sa va adresez câteva întrebări în legatura cu parteneriatul nostru. Ce parere aveti despre legatura care s-a format între cele doua licee? D-soara prof.

Gabriela Matiu: A trecut deja un an de când ne-am întâlnit; la început eram doar un grup de profesori care am pus bazele acestui parteneriat. Este, practic, a patra întâlnire a noastră, Buzau-Tulcea, iar bucuria mea este data de faptul ca traditia noastră nu numai ca a continuat, ci va fi si continuata. **R:Ce pareri aveti referitor la Sesiunea de comunicari care a avut loc?**

G.M.: Am participat la sesiunea de referate de literatura si am ascultat câteva; n-am reusit sa stau pâna la final .M-am bucurat de faptul ca au fost foarte multe lucrari, toate de o foarte buna calitate; sunt lucrari care au dat dovada de seriozitate. În general, participând si la alte manifestari, am observat o implicare foarte serioasa a copiilor pentru ceea ce fac. **As vrea sa apreciez în mod deosebit angajarea voastra în ceea ce priveste partea artistica: teatru, formatiile muzicale, corul, foarte bine puse la punct. Este deosebita implicarea voastra afectiva în toate manifestarile organizate.**

R: Ma bucur ca aveti o parere favorabila pentru noi .Ce ne puteti spune despre elevii liceului?

G.M.: N-am reusit sa cunosc de aproape decât pe câti-

va, dar cred ca s-au format legaturi puternice între ele -vii liceului nostru si voi, cu siguranta s -au legat si pri-

eteni, acesta fiind cel mai mare câstig al parteneriatului.

Reporter: Ma numesc Gâlca Andra si sunt repoter la revista scolii "Aspiratii literare".Va rog, d-na profesoara, sa-mi spuneti ce parere aveti despre Sincret Art si spectacolul pe care l-a prezentat? D-na prof. Gabriela Bozesan:

Este ceva nou, ne-a dat si noua de gândit .Ne place ideea respectiva; e foarte bine sa exprimam tot ce este gestual si textual. Este dans, muzica si teatru .Mi-a placut foarte mult ;copii sunt talentati si inovatori. Fiecare a învătat de la celalalt câte ceva.

R : în ansamblu, credeti ca a fost o idee buna parteneriatul nostru ?

G.B.: Absolut, da. Orice parteneriat este un lucru bun, mai ales în ziua de astazi, daca reusim sa ne cunoastem mai bine. Si noi am învătat de la voi, cred ca si voi de la noi. Sper ca acest parteneriat continua.

Reporter: Buna ziua! Ma numesc Stamate Rodica si sunt reporter la revista "Aspiratii literare" a Colegiului Dobrogean "Spiru Haret" din Tulcea. Am înteles ca ati condus sectia de Limba si Comunicare din cadrul Sesiunii stiintifice. Puteti sa-mi spuneti câteva impresii? D-na prof. Luminita Cazacu :

Da, am fost la sectiunea de Limba si Comunicare, am fost placut impresionata de elevii tulceni care au pregatit cu simt de raspundere si cu foarte multe lecturi din domeniu, chiar nesperat pentru vârsta lor, tinând cont ca interesul a fost atât în sfera lingvistica, cât si în aria semanticii, a stilisticii, lecturi care depasesc cu mult nivelul vârstei de 16-17 ani, chiar ajungând la anii 2-3 de facultate .Sfatul meu final a fost sa se întoarca oricând la literatura si sa-si gaseasca un prilej de a medita asupra poeziei. Din câte am înteles, din raspunsurile primite, vor face acest lucru si ceea ce este foarte important, chiar ei mi-au transmis aceasta, e comunicarea inter-personala si dezvoltarea acestei relatii, care este mult mai importanta decât o inteligenta logic-deductiva, pe care multi dintre noi se axeaza în cotidianul strivitor. Cele mai bune gânduri din partea mea, o vara frumoasa si sper ca ne vom întâlni în aceeasi formatie la toamna. Cele mai bune gânduri si "aspiratii înalte! Va multumesc si sunt încântata ca v-am întâlnit.

R: Va multumesc foarte mult.

începutul unor prietenii frumoase

Tabara Nationala de Creatie de la ARBANASI, 2005

Vara asta pot spune ca am facut ceva pentru mine: mi-am facut prieteni în toata tara. Si nu numai eu, ci si Sabina Hondru si Carmen Simionov. O saptamana din vacanta (11-17 iulie) ne-am petrecut-o în tabara Arbansi, de la Buzau alaturi de aproximativ 50 de tineri creativi, care au dovedit ca pot lucra în echipa si, mai ales, ca pot lega prietenii cu persoane complet necunoscute si diferite. Bobocii (cei nou veniti în aceasta tabara) au fost primiti cu multa caldura si cu zâmbetul pe buze, fiind gata de a porni împreuna într-o calatorie pe tarâmul literaturii. "Izolati" de restul lumii, având ca mijloc de comunicare cu cei de acasa doar telefoanele mobile (atât de indispensabile), am "supraviețuit" alaturi de profesorii si scriitorii atât de implicati în ceea ce faceau, convingându-ne ca nimic nu este mai frumos decât recitarea unei poezii sau ascultarea unei povesti.

În prima seara, ne-am multumit cu un simplu cinaclu între tuceni si buzoieni (prieteni deja datorita parteneriatului dintre colegiul nostru si Colegiul National "B.P. Hasdeu"), având ca invitati "mici" scriitori din Medgidia si Ploiesti. In zilele (sau poate ar trebui sa spun serile?) ce-au urmat ni s-au alaturat si cei din Timisoara si Bucuresti, iar de la literatura am ajuns la diverse subiecte printre care si astrologia (aici Buzaul a fost la înaltime).

Prima problema primita de catre coordonatorii cinaclului a fost realizarea unei creatii având ca tema "*jocul de-a joaca sau joaca de-a jocul*". Initial, ne-am gândit sa realizam (noi, participantii cinaclului, fara reprezentantul Ploiestiului) o poezie comuna, ca mai apoi sa ajungem la un colaj de poezii, iar, în final, la o piesa de teatru realizata într-un timp foarte scurt (doar o zi) cu dueluri de versuri acompaniate de minunate acorduri de chitara si vioara. Ca replica la ceea ce am realizat noi, cei din Ploiesti alaturi de alti câtiva tineri au pregatit si ei o piesa. As putea sa fiu rea si sa spun ca ei au avut mai mult timp la dispozitie pentru a o înfaptui si, chiar si asa, a noastra a avut un impact mai puternic

asupra celorlalti, dar voi încerca sa fiu corecta si sa spun ca replicile lor au fost de mare profunzime.

Cu toate ca vremea nu a fost mereu de partea noastra, am reusit sa rămânem uimiti de peisaj si sa ne strângem în fiecare seara în "stupul albinutelor" (norocul nostru ca erau destul de aproape unele de altele casutele în care am fost cazati) si astfel s-au format legaturi strânse între "pitici", cum am fost porecliti de directoarea taberei, doamna Alexandrina Dinu, numita de cei mai vechi "mama Dinu".

Nu puteam sa nu amintesc de locul unde am fi dorit sa ne petrecem cea mai mare parte a zilei, nefiind însa cu putinta: cantina. Am ramas uimiti de mâncarea atât de delicioasa încât nu ne-a venit sa credem ca ne aflam într-o tabara (cred ca a fost distrus mitul "mâncării proaste").

O ultima sarcina a fost aceea de a realiza revista taberei. Ne-am unit toti fortele într-o singura echipa si a luat fiinta o revista de aproximativ 32 de pagini, fiecare articol având un subiect interesant ce merita citit cu foarte mare atentie. Revista, pe lângă nenumarate articole, continea si creatiile celor din tabara si chiar interviuri, alaturi de care erau portretele celor intervievati. Însa cel mai important rămâne felul cum a fost realizata: într-o singura noapte si totul scris la mâna. Am ajuns la un acord si am numit-o pe Sabina "sef-pitic". Dupa numai 2 ore faceam planuri diabolice. Ne întrebam de unde putem lua un rug, își luase rolul prea în serios si ne facea sa ne pierdem rabdarea. Cu toate ca în noaptea respectiva Sabina nu a fost prea îndragita de colectivul de redactie, am fost cu totii multumiti când am vazut produsul final.

În ultima zi, a avut loc acordarea premiilor la concursul literar "*Tinere Condeie*", datorita caruia a fost organizata tabara. O întreaga saptamana a fost asteptat acest eveniment si toata lumea a fost de acord ca a meritat.

Pot spune ca tabara a avut un succes formidabil printre cei prezenti si mai pot spune ca astept cu nerabdare anul viitor (pentru a putea pune în aplicare planul nostru de a o arde pe rug pe Sabina...dragul nostru sef-pitic, dar glumesc bineînțeles, si, sper sa nu se supere).

Este o experienta de neuitat si numai faptul ca sunt multe persoane care merita cunoscute si pastrate în agenda la fila "prieteni", te face sate asezi în fata biroului, sa iei stiloul în mâna si sa asterni câteva rânduri ca mai apoi sa le trimiti la concurs în speranta ca vei merge în tabara, în Tabara Nationala de la Arbanasi.

Jurnal de calatorie - BISOCA, 2005

21 iulie: Treziti de racoarea diminetii si îmbatati de entuziasm, noua elevi si d-1 profesor Bucur Gh., responsabilul cenaclului 'Aspiratii', ne. îndreptam, la invitatia Fundatiei pentru copii "Sf. Sava", catre Buzau, în Tabara de creatie literara, schimbând trei autobuze. Pe ultima parte, urcând în munte, cu cât ne apropiem mai mult de tabara, ploaia marunta se înteteste, însa, în satul Bisoca, buzoienii ne întâmpina "înarmati" cu umbrele si cu voie buna. Întâlnim prieteni dragi, cunoastem un grup de belgieni si culegem primele impresii.

22 iulie: Dis-de-dimineata se afiseaza programul celor 5 zile. Pornim într-o prima excursie la Poiana Marului, vizitam manastirea cu acelasi nume si întâlnim oameni deosebiti. În frunte, cu un pas extraordinar de viu, se afla comandanta taberei, d-na Plesa Maria. Desi drumul a fost anevoios (un adevarat test de rezistenta mai ales pentru cei veniti din Delta), peisajul spectaculos si încurajarile primite ne-au dat energia de a continua. Spre seara participam la una din cele trei dezbateri despre Marin Preda-"Aventura de a fi scriitor", condusa de prof. Elena Dogaru. Pe lângă lucrurile noi ce ne sunt prezentate, ni se da ocazia de a le cunoaste mai bine pe doamnele profesoare ce însoteau- grupurile buzoienilor: d-na Maria Plesa de la Seminarul Teologic, d-ra Matiu Gabriela de la B.P. Hasdeu si d-na Elena Dogaru de la C.N."Minai Eminescu". Spre

seara luam parte la slujba de Vecernie, realizata de elevii Seminarului Teologic Ortodox din Buzau. Primul cenaclu neoficial, sub clar de luna, a meritat cu prisosinta sacrificiul câtorva ore de somn.

23 iulie: Se organizeaza cea de-a doua excursie: obiectivul - manastirea Gavanu, ceva mai anevoioasa decât prima...Pe drum am mâncat cirese amare care, spre surprinderea tuturor si în ciuda denumirii ce le-a fost data, sunt foarte dulci, astfel uitând pentru putin timp de oboseala din ce în ce mai apasatoare.

Are loc cea de-a doua dezbateri despre Marin Preda, având ca moderator pe d-ra prof. Matiu Gabriela de la C.N. "B.P. Hasdeu", activitate ce se prelungeste pâna noaptea târziu cu un cenaclu oficial condus de prof. Bucur Gh. de la C.D."Spiru Haret - Tulcea.

24 iulie: În sfârșit, dupa doua zile în care ne-am vluait de orice resursa, ni s-a dat posibilitatea unei pauze binemeritate. Este duminica si avem program de voie: unii au mers în excursie în satul Bisoca, altii au participat la slujbele religioase; si-au reîncarcat bateriile pentru o noua zi. Reluam "cenaclul nostru", refugiati pe platoul din Tabara parasita. E luna plina, minunata,

ca-n povesti... Am citit, am discutat, s-a facut târziu, însa nimeni nu vrea sa plece la culcare.

25 iulie: Ultima excursie având ca destinatie Muntele de Sare, drum cam anevoios, desi cel mai scurt, însa am avut parte de un adevarat spectacol peisagistic. Are loc cea de-a treia dezbatere literara - "Personajul feminin în opera lui Marin Preda", avându-1 ca moderator pe d-l prof. Bucur Gh. Seara participam la slujba.

26 iulie

Ultima zi întreaga petrecuta la Bisoca. Predam lucrarile pentru concursul de creatie lansat înca din primele zile. Dupa masa de seara este deschisa festivitatea de premiere de catre parintele Mihai Milea, presedintele Fundatiei "Sf. Sava" din Buzau, continuat apoi cu un program artistic sustinut de catre elevii de la seminar. Focul de tabara (cu mult mai reusit decât primul) ne-a încălzit zâmbetele si privirile. Ultimul cinaclu neoficial ce s-a continuat pâna spre ivirea zorilor; nu a dormit mai nimeni si am vazut răsăritul de soare împreuna.

27 iulie: Mai petrecem câteva ore în tabara. Noi am cazut sa facem curatenie ultimii. E cam greu; agitatie mare cu bagajele, ultimele fotografii. Ajunsi la Buzau, ne luam ramas-bun de la prieteni si profesori. Pornim înapoi spre Tulcea, purtând în suflet amintiri pretioase ce se vor asterne pe paginile trecutului.

Rezultatele obtinute în Tabara de creatie

literara de la Bisoca :

Leonte Alexandra- premiu pentru grafica;

Tanase Cristina-premiul al II-lea pentru eseu;

Ivan Lavinia- premiu pentru recitare în limba franceza;

Anastasiu Raluca- premiul al II-lea pentru poezie;

Hornea Liliana- premiul al III-lea pentru recitare si mentiune pentru poezie.

Vitrina cu premii

din anul scolar 2004-2005

• FAZA JUDETEANA

- poezie: Carmen Simionov, clasa a VIII-a C, premiul I
Sabina Hondru, clasa a X-a C, premiul I Lavinia Ivan, clasa a X-a G, premiul I Adina Mocanu, clasa a XII-a G. premiul I Nicoleta Caulea-Popescu, clasa a XII-a G, premiul I Elena Ivan, clasa a XII-a G, premiul I Oana Stroe, clasa a VII-a C, premiul al II-lea Nadia Ciubotaru, clasa a XII-a G, premiul al II-lea Alina Radu, clasa a XI-a C, premiul al II-lea Andra Gâlca, clasa a X-a G, premiul al II-lea Adelina Mocanu, clasa a IX-a C. premiul al II-lea Liliana Hornea, clasa a IX-a C, premiul al II-lea Rasit Orhan, clasa a XI-a B. premiul al II-lea Anamaria Tanase, clasa a X-a B, mentiune Madalina Rosu, clasa a IX-a D, mentiune Monica Fâtâilă, clasa a X-a D, mentiune
- proza: Andreea Cristina Toni, clasa a X-a A, premiul I Elena Ivan, clasa a XII-a G, premiul I Adrian Pâtrascu, clasa a XI-a A, premiul al II-lea Adina Mocanu, clasa a XII-a G, premiul al II-lea Irina Rus, clasa a IX-a C, premiul al II-lea Lavinia Gacea, clasa a XI-a C, premiul al III-lea Mihai Goicea, clasa a IX-a B, premiul al III-lea Liana Teodoru, clasa a X-a G, premiul al III-lea Violeta Gherasim, clasa a IX-a A, premiul al III-lea
- teatru: Laura Avramoiu, clasa a X-a G, premiul I Mara Anghel, clasa a X-a A, premiul I Cristina Hristodulo, clasa a XII-a A, premiul I Nadia Ciubotaru, clasa a XII-a G, premiul I Ioana Manolache Eremia, clasa a IX-a D, premiul al II-lea Doina Tatu, clasa a IX-a D, premiul al III-lea Simona Costandache, clasa a IX-a D, premiul al III-lea
- publicatii scolare:
Revista "Aspiratii", premiul I, redactor-sef Iulia Toader, clasa a XII-a E
Ziarul "Problematica S.H.", premiul I, red.-sef Ionut Cristache, redactori: Alina Iacob, Alexandra Leonte, Cristina Tanase, Gabriela Pascale, clasa a XI-a F

'FAZA NATIONALA:

- poezie: Carmen Simionov, clasa a VIII-a C, premiul I Sabina Hondru, clasa a X-a C, premiul I
- teatru: Laura Avramoiu, clasa a X-a G, premiul I

PREMII NATIONALE:

Irina Popov, clasa a XII-a B, premiu pentru cea mai buna lucrare de limba romana la concursul "Ion Barbu-Dan Baroilian" (matematica si literatura romana), Calarasi, 2005

Nadia Ciubotaru, clasa a XII-a G, premiul al II-lea la concursul "Mihai Eminescu", sectia dramaturgie, Bucuresti, 2005

Lavinia Ivau, clasa a X-a G, premiul al III-lea la concursul "Mihai Eminescu", sectia poezie, Calarasi. 2005 si premiul I la concursul "Ars Nova", Braila 2005

Liana Teodoru, clasa a X-a G, mentiune la concursul national cu tema "Mai avem nevoie de familie", organizat de Federatia Europeana Kiwanis International-Clubul Kiwanis Bucuresti, 2005

Cronica, umoristică a elevului cârcotas

RECLAMA

Cancer, maladii, Ia-le, de nu stii, De la
Connex go; "Ce-i al tau... e-al tau!"

LIBERALIZAREA

Fabricii de bere Tulcea
Ma-ntreb nedumerit si întristat:
De ce la bere pretul s-a dublat?
Materia de baza -a fost scumpita
Nu mai bem apa, bem ... apa sfintita?

CREIONARE

Unei tinere eleve
Creierul - de gânditor,
Ambalaj ispititor,
Având însa, din pacate,
La colegi...prioritate!

CONSTATARE

La
banchetul absolventilor
Topaiala fara frâne,
Râd hormonii în prostie,
De te-ntrebi, ce va ramâne
Miercuri - la... filozofie!

Toata lumea stie ca domnul profesor de
limba germana **Enica Aurel** este un om foarte
serios (merge mereu grabit, deseori încruntat,
vorbind cu un ton grav elevilor la clasa), dar
volumul sau de poezie "**Instantanee... de
tranzitie**" este total, dar total nesperios.

Spuneti si voi, este o treaba serioasa sa
critici pe sarmanii parlamentari, care lucreaza atât
de greu în Parlament (cum vedem cu totii la tele-
vizor), sa denunti pe lenesi, pe profitorii de tranz-
itie, pe duplicitari, ipocriti...)? Este evident un
lucru total nesperios...

Si ca sa ma credeti pe cuvânt, va invit sa
citim împreuna si câteva catrene, epigrame
remarcabile, scrise cu un deosebit simt al umoru-
lui si talent, dedicate generatiei tinere, ado-
lescentilor, elevilor.

DILEMA

Ce e un parlament? E o grupare,
De oameni virtuosi si de valoare,
Sau e o ceata ce-i recunoscuta,
Ca vrând... salarii, vile si valuta?

ORIGINE

Ajuns-au cei ce-s la senat,
Mai toti acolo, prin latrat;
Un lucru as mai vrea sa stiu:
Facutu-li-s-au ... pedigree?

BOTEZ

Miron Cosma, mult poznasul,
Si-a gasit în fine nasul,
Ce-l va boteza se pare
Mai mult timp - Cozma... .Racoare!

AVERTISMENT

Urmas arab a lui Adam,
Numit de cei ai tai Saddam,
Intrat-ai într-un bairam,
De-ti faci poporul tau ... salam!

UMOR NEGRU

Tranzitia își are - umorul negru,
Perfect valabil si la un tablou;
N-am bani sa-l cumpar eu, ca o m
integu,
La altul banii curg, dar daca-i ... bou???

PORTRET

Unei eleve
Lungi plete fata-i înconjoara,
Cerceii mari, privirile dulcegi,
Stiutul? îngropat ca o comoara,
Caci gându-i zboara ... numai la colegi!

GÂNDURI

Patru ani - mai carte, mai visare,
Teze, grile, mai câte un chiulit...
Azi, la ceas festiv, e EA, o floare,
Everestul EL...de cucerit!

ECHITATE

Buzunarul sa-mi golesc
C-am dorit sa pufaiesc?
Oare pro fii când fumeaza,
Se... autoamendeaza?

AGITATIE

Sub furtuni își schimba starea
Ce vijelioasa-i marea,
Agitata, zgomotoasa...
"Marea" de la F... din clasa!

Cred ca demonstratia a fost clara. Pentru
conformitate, Oana Moisei, XI G

"Biografiile celor mai mulți dintre marii scriitori atestă rolul decisiv al uceniciei literare în timpul școlarității".

Tudor Opris

